

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2008/2009, ŠT. 1

Uvodnik

Pred nami se odpira *zeleneči vrt počitnic* (kot bi rekel Tone Pavček). Zaslužili smo si jih, kdo pravi, da ne. Naužili se bomo svobode jutranjega vstajanja, razbremenili uka polne glave, se podali v gore, se potapljali v globine, se brezskrbno igrali, morda doma kaj pomagali in se mogoče spomnili tudi na šolo, na sošolce ... Pri tem nam lahko pomaga **BRINJE**, šolsko glasilo, ki ga že tretje leto lahko najdemo na šolski spletni strani.

BRINJE,

glasilo OŠ Dragotina Ketteja, Ilirska Bistrica

Šol. leto 2008/2009, št. 1

Naslovnica: Polona Ivančič, 9. b

Likovna oprema: učenci in učenke vseh razredov

Uredili: Dragica Štemberger Maljavac, Sonja Štemberger

Računalniška priprava: Branko Zidarič

Ilirska Bistrica, junij 2009

Zgodilo se je

Letos so se nam pridružili

V 1. a razredu (od leve proti desni):

1. VRSTA: Tamara Tomšič, Klavdija Škrlj, Tinkara Ivančič, Arnisa Berisha, Špela Kresevič Frank, Tina Rojc, Polona Zadnik; **2. VRSTA:** Nik Kirn, Luka Vičič, David Frank, Maja Kastelic, Jan Kastelic, Miha Boštjančič, Uroš Bradač, Nuša Batista, Lara Zadnik; **3. VRSTA:** Miki Muševič, Kristjan Rolih, Aljaž Dujc, Marko Šabec, Eva Mršnik, Roman Šajn, Luka Prosen, Linda Berisha.

Kulturni dan za učence od 6. do 9. razreda

Ljubljana, 14. november 2008

1. Cankarjev dom, Štihova dvorana, gledališka učno-vzgojna predstava Igralec

2. Kolosej: animirani film Muhice osvajajo Luno v 3D tehniki

V petek, 14. 11. 2008, smo imeli učenci OŠ Dragotina Ketteja iz Ilirske Bistrice kulturni dan. Odpravili smo v Ljubljano, v Cankarjev dom in v Kolosej. A ni šlo vse gladko, kot smo načrtovali.

Zjutraj smo bili že nekaj minut pred sedmo uro vsi na šolskem igrišču. Ko je pripeljal avtobus, smo šestošolci vstopili, se udobno namestili in se začeli pogovarjati. Kar naenkrat sta prišli učiteljici slovenščine in nam povedali, da ima avtobus predrto gumo. Hitro smo ga zapustili in čakali drugega. Po dolgem času smo ga le dočakali. Z njim smo se peljali do Pivke, se presedli na tretji avtobus in ta nas je peljal do Ljubljane. Med potjo smo vztrajno klepetali. Ko smo

prišli v Ljubljano, smo šli najprej v Cankarjev dom. Tam smo si ogledali predstavo **Igralec**, ki mi je bila všeč. Potem smo se preselili v Kolosej, kjer smo si ogledali film Muhice osvajajo Luno v 3D tehniki. Nato smo se vrnili domov.

Ker še nikoli nisem bila v Cankarjevem domu in Koloseju, si bom ta dan zapomnila kot lep spomin.

Špela Pugelj, 6. b

Ta petek si bom zapomnil do konca svojega življenja. Zakaj? Zaradi dobrih (teh je bilo malo) in slabih (teh je bilo veliko) stvari.

Pa začnimo z igro **Igralec**. Bila mi je zelo všeč, ker so igralci znali nasmejati gledalce. Slabo pa je bilo, ker je po predstavi nek

igralec razlagal celotno predstavo. Namesto tega bi lahko šli prej v Kolosej in si kupili kokice. Tako pa smo šli gledat nek otroški film, ne film, ampak risanko brez kokic in kokakole. Pa to še ni bilo najhujše. Večini niti očala niso delala in smo jih menjavali vsaj dvajset minut. Užival v filmu prav gotovo ni nihče, razen mogoče šestošolcev.

Luka Žgur, 8. a

V Cankarjevem domu mi je bilo všeč, saj so nam na zanimiv način predstavili zgodovino igralstva. Edino dvorana je bila premajhna. V kinu mi je bila všeč samo tehnika filma, čeprav nam na začetku niso delala očala. Risani film je bolj primeren za mlajše od nas, zato se nam je zdel otročji. Motila me je tudi sinhronizacija, saj je bilo veliko besed neprevedenih v slovenščino. Sinhronizirani filmi imajo ljubljanski naglas in to me moti. Motilo me je tudi to, da nismo smeli kupiti kokic in pijače.

Jure Valenčič, 8. a

Zapis iz dnevnika

Petek, 14. 11. 2008

Bil je krasen dan. Zbuditi sem se morala precej zgodaj, tako da bi na avtobusu kar zaspala. Tudi drugi so bili med potjo v Ljubljano še vsi zaspani in utrujeni. To sklepam po tem, ker ni nihče ravno vreščal, slišala sem le tih pogovor. Ko smo končno prispeli v Ljubljano, smo šli v Cankarjev dom na ogled predstave **Igralec**. Prvič sem bila v Štihi dvorani. Mislila sem, da je večja, še posebej prostor, kjer so igrali. Predstava mi je bila zelo všeč, še posebej me je navdušil igralec **Igor Samobor**, ki je igral najprej Ojdipa, nato zdravnika, potem pa ženo. Ne vem, kako zmore zaigrati tako različne vloge. Ena vloga je bila resna, druga zabavna, tretja pa spet nekaj drugega. Le kako zmore! Tudi drugi igralec (**Matjaž Tribušon**) ni bil slab, a se mi zdi, da je vedno imel vlogo odločnega človeka v igri. Zelo sem se nasmejala delu, kjer je bil prikazan srednji vek. Zdravnik je imel tako smešne metode zdravljenja, da ob njih nisi mogel ostati resen. Najbolj pa sem se smejala, ko je žena dobila nazaj svoj glas, mož pa je oglušel. Oh, niti napisala nisem, kako je predstava potekala! No, govorila je o zgodovini igralstva. Najprej so predstavili grško igro, nato so predstavili srednji vek, renesanso,

pa še obdobje, v katerem je živel Shakespeare.

Nato smo se z avtobusom odpeljali do Koloseja. Tam smo si ogledali 3D risanko Muhice osvajajo Luno. Dali so nam posebna očala za ogled filma. Začetek filma smo skoraj zamudili zaradi problemov z očali. Treba jih je bilo vklopiti, pa nam tega ni nihče povedal. Risanka navsezadnje sploh ni bila tako slaba. Nekaterim se je zdela strašno otročja, meni pa predvsem zabavna. Že zaradi 3D učinkov sem se nasmejala sošolki, ki je prijemala za zrak, ko je hotela

ujeti virtualne muhe. Sama imam rajši navaden kino, na platnu, 2D, če lahko tako rečem. Takrat se mi zdi, da sem res v kinu. Pa še kokice in kokakola so manjkale. Ko bi bilo vse to, bi bil res kino. Ideja za risanko je bila kar dobra, a je niso dovolj izpopolnili, da bi bila risanka z dobro vsebino. Po končani risanki smo vrnili očala in šli ven. Zunaj smo čakali še okoli petnajst minut. Nato smo se z avtobusom odpravili domov.

S predstave sem odnesla kar dobre vtise. Pri risanki mi je bil všeč smešen ruski naglas oz. ruska slovenščina. Dan pa že ni bil tako slab.

Helena Grbec, 9. b

Nekaj mnenj o predstavi

Igralec

Dobila sem slab sedež in daleč od sošolcev. Igralci so dobro igrali in glasno govorili. (*Kristina, 6. a*)

Dobro je bilo, ko se je igralec oblekel v žensko in spremenil glas. (*Tina U., 6. a*)

Kakšenkrat je bilo malo bolj smešno, kakšenkrat pa malo manj. (*Jan, 6. a*)

Najbolj mi je bil všeč del o zdravniku, ki je žensko ozdravil, da je lahko govorila. Bilo je smešno. Všeč pa mi je bil tudi zadnji delček, ko je očarljiva gospodična z ukano dobila prvo mesto v vrsti. (*Karin, 6. a*)

Imeli so smešna oblačila. Tista ženska je neprestano kazala svoje nogavice. Smešno je bilo slišati italijansko-slovenski jezik in gledati nenavadno zdravljenje. Ni mi pa bilo všeč, ko je nekdo iz ozadja rekel: »Igralec.« Tisto govorjenje je odmevalo in ničesar nisem razumela. (*Eva, 6. a*)

Ni mi bilo všeč govorjenje po predstavi. (*Uroš, 6. a*)

Všeč mi je bilo, ko so se stari Grki prepirali. (*Andrej, 6. a*)

Na predstavi mi je bilo všeč, ker so zanimivo opisali življenje igralca in ker je bila predstava res zanimiva. Najboljši del je bil tisti pri zdravniku. V živo sem videla igralce, ki sem jih prej poznala samo s televizije. (*Tina Š., 6. a*)

Zelo mi je bila všeč postavitev sedežev v Štihozi dvorani. Najboljši je bil del komedije del arte, ker je bil zelo smešen in duhovit. (*Kaja, 7. a*)

Prizor iz Shakespeara je bil v redu, saj je igralka pokazala enega izmed gledalcev in trdila, da je to gospodič, ki jo je obiskal, ko je bila zaprta. (*Eva, 7. a*)

Tam so nekaj kričali ... meni je bila ta predstava »brezvezna«. (*Andreja, 8. b*)

Igralci so vse zaigrali tako, da me je pritegnilo. (*Tea, 9. b*)

Čeprav so se igralci zelo potrudili, me niso navdušili. (*Tjaša, 9. a*)

Nasmejala sem se. (*Timea, 9. b*)

Predstava je presegla moja pričakovanja. (*Sandra, 9. a*)

Nekaj mnenj o animiranem filmu *Muhice osvajajo Luno*

Ko smo vstopili v kino, sem bila vznemirjena in polna pričakovanj, toda ko smo dobili očala in se je risanka začela, sem bila nekoliko razočarana. Ko smo ugotovili, kako se očala nastavi, je bilo bolje. (Karin, 6. a)

3D očala so v redu, slabo je bilo le, da na začetku nismo videli skozi. Škoda, ker ni bilo sedežev s posebnimi učinki. Muhci so bili zabavni. (Kristina, 6. a)

Smešen film. (Jan, 6. a)

Najlepše je bilo, ko so na začetku črke letele po zraku. (Tina, 6. a)

Najbolj mi je bilo všeč, ko je Njamsi prišel v prostor, poln marelic, in ko jih je začel jesti. (Larisa, 6. a)

Prvič sem bil v takem kinu, zato je bilo to zame posebno doživetje. Film je bil zelo lep, v njem je bilo veliko srečnega in nesrečnega, vselega in smešnega. (Mihael, 6. a)
Najlepši del mi je bil, ko je Njamsi treslo v raketi. Povedali so marsikaj pametnega, zanimivega in smešnega. (Lara, 6. a)

Všeč mi je bilo, ko so šle muhice v raketo in se z njo odpeljale v vesolje, njihove mame pa so zaradi tega omedlele. (Andrej, 6. a)

Motilo me je, ko so se vsi zbirali in govorili zaradi očal, ki niso delovala. Takrat nisem ničesar slišala. (Tadeja, 6. a)

Najlepše je bilo, ko so se Rusi tepli z Američani. (Uroš, 6. a)

Skoraj pol filma smo gledali s pokvarjenimi očali. (Eva, 6. a)

Ko so mi delovala očala, sem mislila, da bom muhico lahko ujela, jo pobožala. (Melita, 7. a)

Najbolj smešno mi je bilo, ko je Njamsi rignil. (Pranvera, 7. a)

Film je bil odličen. Ko so muhice letele proti nam, smo vsi stegovali roke, da bi se jih dotaknili, ker se je zdelo, da so čisto pred nami. (Kaja, 7. a)

Film je bil malo preetročji. (Tina, Matic, Žiga, 7. a)

Ni mi bilo všeč, preetročje. Spomnim se samo, kako so se »pofajtali«. (Mustafa, 8. b)

Najprej nam niso delala očala, ko pa smo to uredili, je bilo lepše gledati. Z veseljem bi si risanko šla še enkrat ogledat. (Anja, 9. b)

Predstava me je nekoliko razočarala, saj sem pričakoval več realnosti. Zdi se mi, da bi mogoče bolj ustrezala mlajšim otrokom. (Svit, 9. a)

Liki v filmu so bili zelo smešni in ljubki. Pritegnili so me z načinom govorjenja. (Eva, 9. b)

Ličinkice so bile pristrčne in smešne. (Lea, 9. a)

3D filmi so res neverjetni. Občutek imaš, kot da si na prizorišču dogajanja. (Gregor, 9. a)

Kulturni dan za učence

6. in 7. razreda

Ljubljana, 14. november 2008

1. Cankarjev dom, Gallusova dvorana, prireditev Igraj kolce

Ljudske teme v slovenski simfonični glasbi

Izvajalca: Orkester Slovenske filharmonije z dirigentom

Markom Munihom in Volk Folk

Voditeljica: Ljoba Jenče

2. Prirodoslovni muzej

Nekaj mnenj o prireditvi Igraj kolce

Glasba je bila zelo zanimiva, orkester Slovenske filharmonije se je zelo izkazal. Ko je nastopala skupina Volk Folk, sem bil najbolj navdušen. Učitelj Romeo Volk se je zelo izkazal. (Mihael, 6. a)

Skupina Volk Folk, ki je igrala na stara glasbila, mi je bila zelo všeč. Orkester je lepo igral, a nekatere skladbe so bile predolge. (Eva, 6. a)

Zelo mi je bilo všeč, najbolj pa nastop učitelja Romea in njegove skupine. Tudi Ljoba Jenče je bila v redu. Motilo me ni skoraj nič, razen to, da mi je vsako toliko časa nekdo brcnil v stol. (Lara, 6. a)

Lepo mi je bilo, ko smo sedeli po balkonih, a kaj, ko nisem bila zraven prijateljic. Učitelj Romeo je lepo igral. (Tina U, 6. a)
Učitelj Romeo je bil sijajen. (Kristina, 6. a)

Precej dolgočasno, vendar lepo, saj smo videli skupino Volk Folk, ki igra starejšo glasbo z oprekljem. (Jakob, 6. a)

Razočaran sem bil, ker niso več peli. (Matic, 7. a)

Nekateri za mano so kar zaspali. (Nina, 6. a)

Glasba je bila presenetljiva in navdušujoča, perfektno je bilo igranje učitelja Romea in njegove skupinice – poželi so največji aplavz. (Aljaž, 7. a)

Pri orkestru mi je bilo všeč, da so igrali na toliko glasbil. (Jan, 7. a)

Nekaj vtisov iz Prirodoslovnega muzeja

Lepo mi je bilo, ko smo si ogledovali ptiče, gozdne živali, kače, okostje mamuta in druga okostja. Zanimiv je bil tudi gozd ponoči in jama. Ni mi pa bilo všeč, ko smo dobili delovne liste. (Mihael, 6. a)

Zelo mi je bilo všeč okostje mamuta. Veliko zanimivega sem izvedela, čeprav je vodička govorila zelo tiho in nerazločno. Vodič Tine pa je lepo pripovedoval in se z nami pogovarjal. (Eva, 6. a)

Lepo je bilo, ko smo si ogledovali različne nagačene živali in njihova okostja. Všeč so mi bile igre na zaslonu, delovni listi pa ne – v muzej smo prišli, da bi si stvari ogledali. (Lara, 6. a)

Najbolj všeč so mi bile kače in veliki plazilci. (Tina U., 6. a)

Všeč mi je bilo, ko smo reševali delovne liste. (Tadeja, 6. a)

Tudi kamnine so mi bile všeč, saj so veliko vredne in zanimive. (Tina Š., 6. a)

Razlaga o drevju mi je bila všeč, vtisnila se mi je v spomin. (Uroš, 6. a)

Lepo mi je bilo, ko smo poslušali zvoke kobilice in drugih živali. (Larisa, 6. a)

Razočaran sem bil nad okostjem mamuta, saj sem pričakoval večje in pravo. (Jaka, 7. a)

Zanimiv je bil kotiček, kjer so bile človeške ribice. (Ilirjana, 7. a)

Zabavno je bilo reševati delovne liste. (Jošt, 7. a)

Naravo imam zelo rada, zato je bil to pravi muzej zame. (Kaja, 7. a)

Zelo zanimiv in poučen. Če bom imel priložnost, ga bom še kdaj obiskal. (Matic, 7. a)

Park Škocjanske jame

Tretješolci smo se 8. 5. 2009 odpravili po učni poti v Parku Škocjanske jame. Tam nam je bilo zelo lepo. Videli smo jarek, ki je bil globok 120 metrov. Ogledali smo si staro in zaprašeno hišo, velik majnik in posebno vrsto metuljev. Prišli smo tudi do Jurijevega skednja, kjer smo videli stare predmete in slike. V neki hiši smo si ogledali kamenje in orožje. Na tleh smo opazili narisano človeško ribico. Izvedeli smo, kako so živeli v starih časih. Pred hišo smo pisali v zvezke.

Eva Smrdelj, 3. a

Naravoslovni dan na Mašunu

Tretji razredi OŠ Dragotina Ketteja smo se v petek, 12. 6. 2009, odpeljali na Mašun. Sprejela nas je gozdarka Špela Habič in nas odpeljala po učni poti. Predstavila nam je mešani gozd, ki ga sestavljajo iglavci (smreka, jelka, macesen, bor) in listavci (bukev, hrast, breza, javor). Med potjo smo prišli do bolne bukke. Okrog debla je imela ogromno gmoto. To je drevesni rak. Zaradi onesnaženega zraka je te bolezn vedno več.

Med pogovorom smo prišli do mesta, od koder se vidi Snežnik. Vodička nam je povedala, da v snežniških gozdovih živijo ris,

medved, volk in razne ptice. Videli smo medvedje iztrebke in ob njih ugotavljali, kaj je medved jedel. Na koncu poti smo videli še ostanke gradu. Polni zanimivih vtisov smo se utrujeni vrnili v šolo. Spoznali smo, da ne smemo onesnaževati svojega okolja in ne smemo odlagati smeti v naravi.

Manca Vodopivec, 3. a

Tea party - čajanka

Učenci od prvega do tretjega razreda, ki smo bili celo leto pri krožku angleščine, in naša mentorica smo bili v torek, 19. maja 2009, ob 17. uri gostitelji čajanke.

Na njej nam je bilo všeč. Pili smo pravi angleški čaj, črni in zeleni čaj z mlekom. Bil je odličen. Zraven smo jedli piškote in sladkorne kocke. Staršem smo zapeli pesmice v angleščini in zaigrali igrice. Priredili smo tudi bingo za starše. Naš nastop nam je bil zelo všeč. Učiteljica in starši so nas zelo pohvalili.

Naši sošolci in ostali nastopajoči so o čajanki povedali: »Na čajanki nam je bilo najbolj zanimivo to, da smo prvič pili čaj z mlekom. Je zelo okusen, prav tako piškoti in sladkorčki. Zelo smo veseli, da smo lahko nastopali in peli angleške pesmice.«

Miki Mušević, Polona Zadnik, Eva Mršnik, Luka Vičič, Luka Prosen, 1. a

»Starši so pohvalili moj nastop in zelo nas je pohvalila učiteljica.«

Špela Ujčič, 2. a

»Vesel sem, da sem lahko nastopal, da sem pel in igral tigra.«

Tomaž Maljavac, 2. a

»Naš nastop je bil uspešen. Piškoti so bili dobri in prvič smo pili čaj z mlekom.«

Miha Dovgan, Zala Reberc, 2. a

»Vesel sem, da je bil bratu všeč naš nastop.«

Jurij Krebelj, 2. a

»Všeč nam je bil naš nastop ter nastop drugih nastopajočih učencev. Veseli smo bili, da nas je učiteljica pohvalila. Čaj z mlekom je bil zelo dober in piškoti so bili okusni.«

Artan Selmani, Anita Selmani, Aleks Ronzullo, 2. b

»Všeč mi je bila igra bingo.«

Sara Mežnar, 3. b

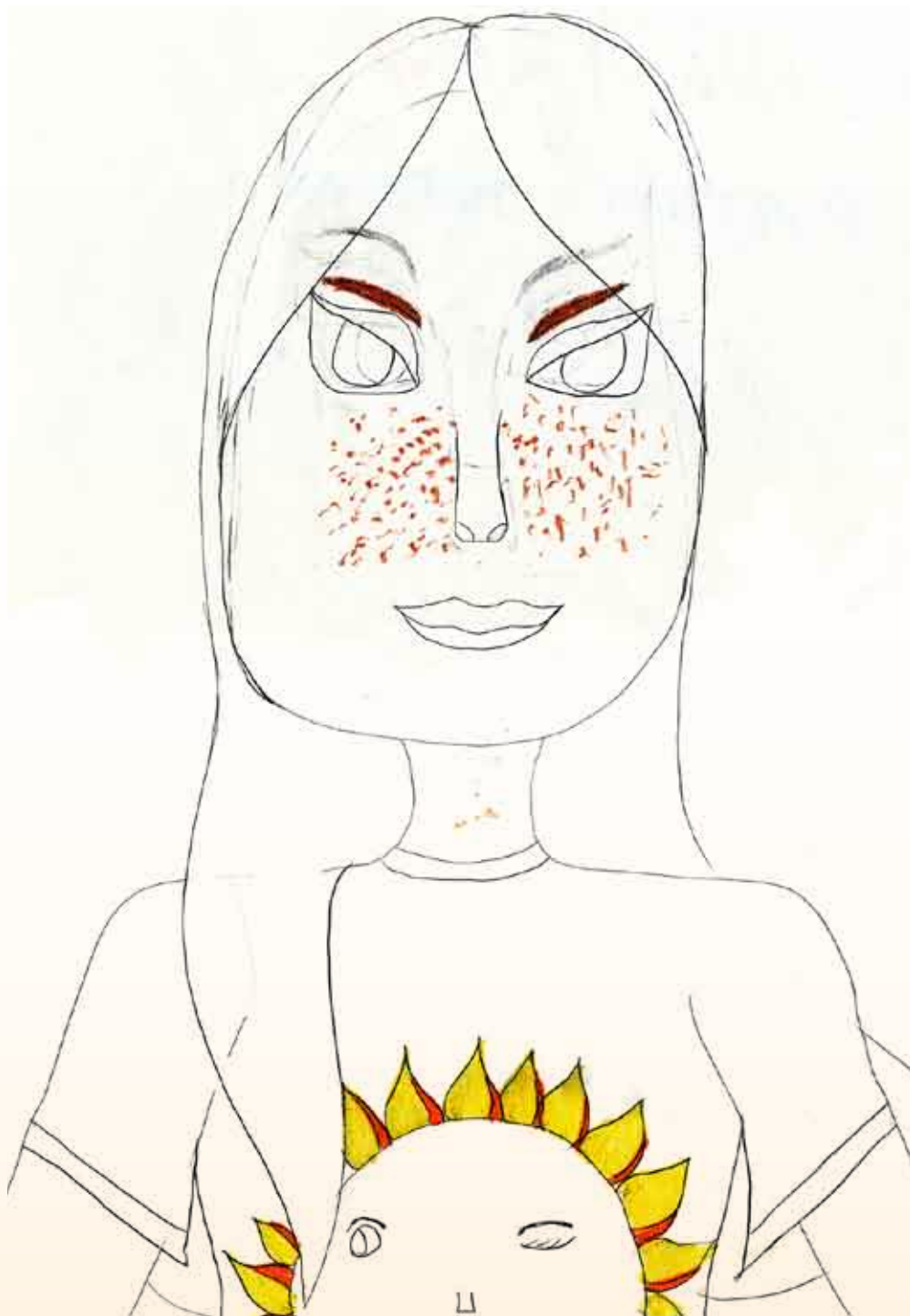
»Zelo všeč mi je bila pesem Animal friends.«

Julija Štemberger, 3. a

Avtorji besedila: Jurij Krebelj, Jaka Blokar, Špela Ujčič, 2. a in Aleks Ronzullo, 2. b

Naša ustvarjalnost

Prvi razred

USTVARILI UČENCI ODDELKA PODALJŠANEGA
BIVANJA ZA 1. RAZRED Z UČITELJICO
LAURO NOVAK.

PSIČEK
MIŽEK

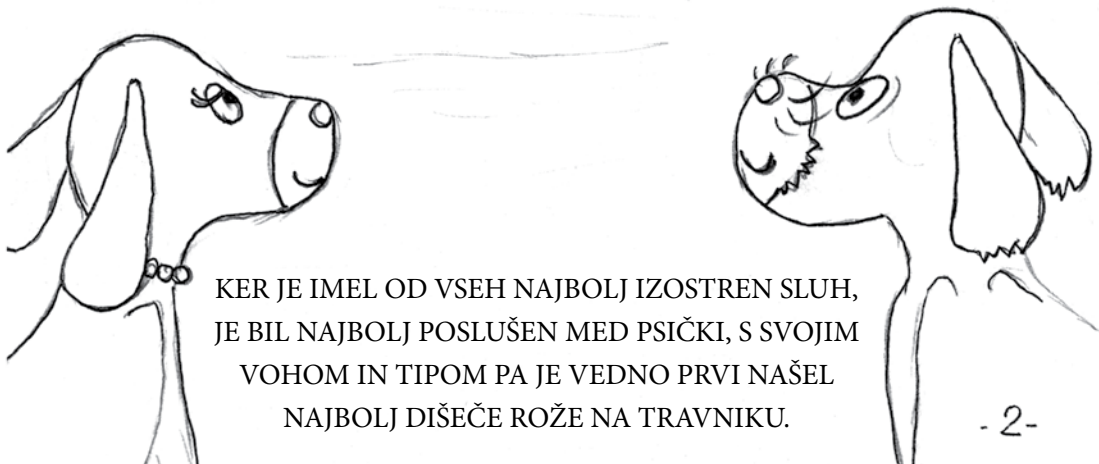
Ilustracije: Laura Novak

ZGODILO SE JE V IMENITNI PASJI DRUŽINI. RODIL SE
JE POPOLNOMA SLEPI PSIČEK. KER JE VEDNO MIŽAL,
SO GA POIMENOVALI MIŽEK.

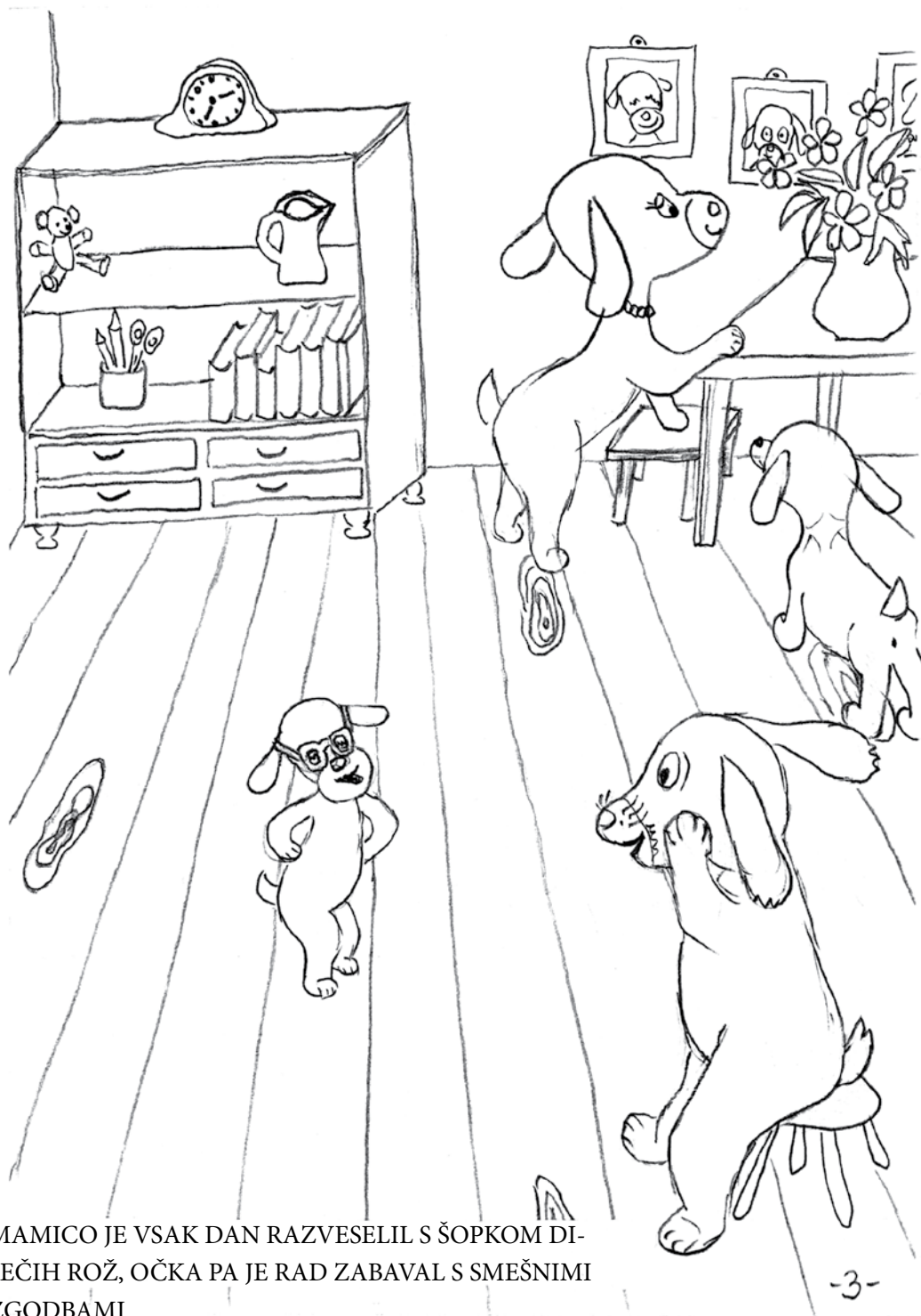
-1-

ČEPRAV JE BIL SLEP, SO GA IMELI VSI ZELO RADI,
SAJ JE BIL NEKAJ POSEBNEGA.

KER JE IMEL OD VSEH NAJBOLJ IZOSTREN SLUH,
JE BIL NAJBOLJ POSLUŠEN MED PSIČKI, S SVOJIM
VOHOM IN TIPOM PA JE VEDNO PRVI NAŠEL
NAJBOLJ DIŠEČE ROŽE NA TRAVNIKU.

- 2 -

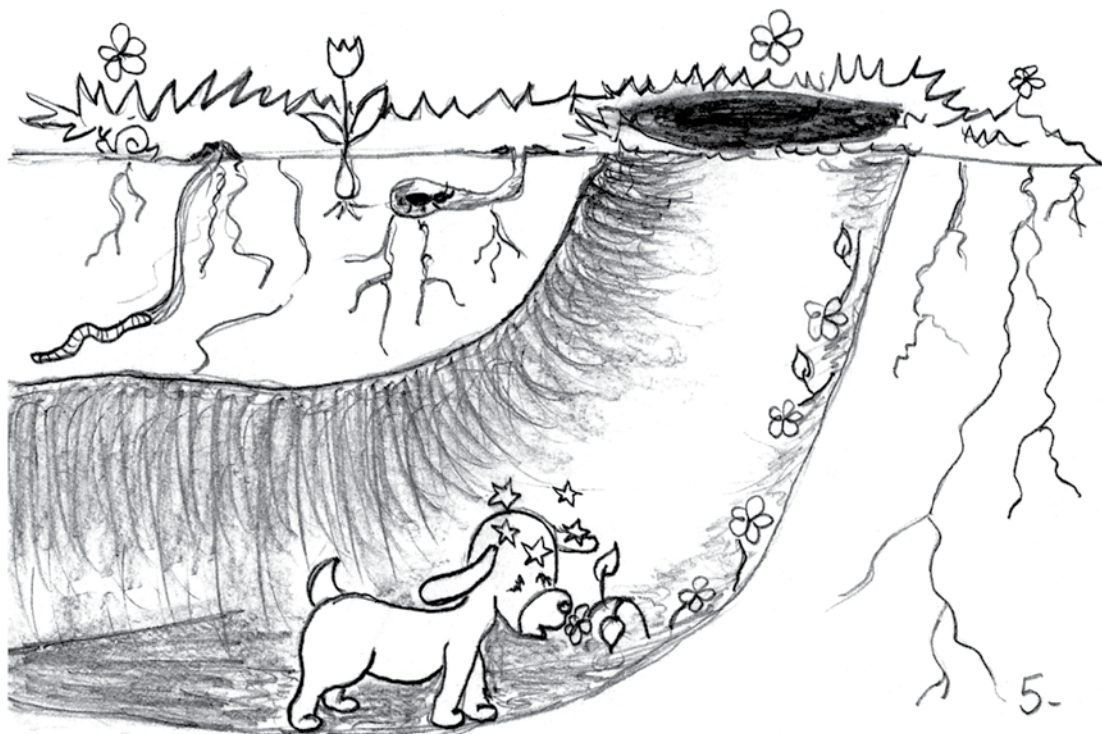
MAMICO JE VSAK DAN RAZVESELIL S ŠOPKOM DI-
ŠEČIH ROŽ, OČKA PA JE RAD ZABAVAL S SMEŠNIMI
ZGODBAMI.

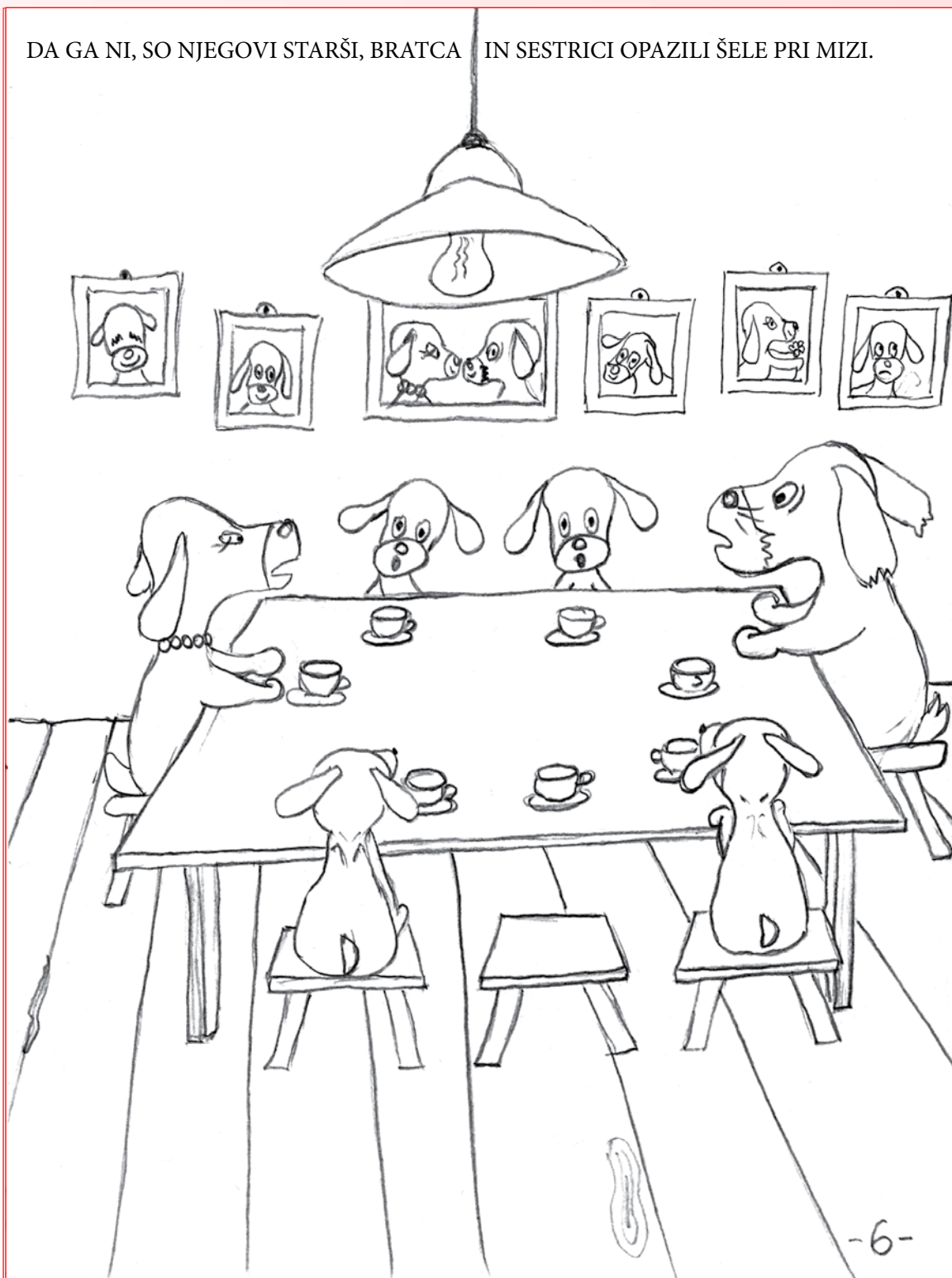
BRATCEMA IN SESTRICAMA JE PRISKOČIL NA POMOČ,
KADARKOLI SO GA POTREBOVALI.

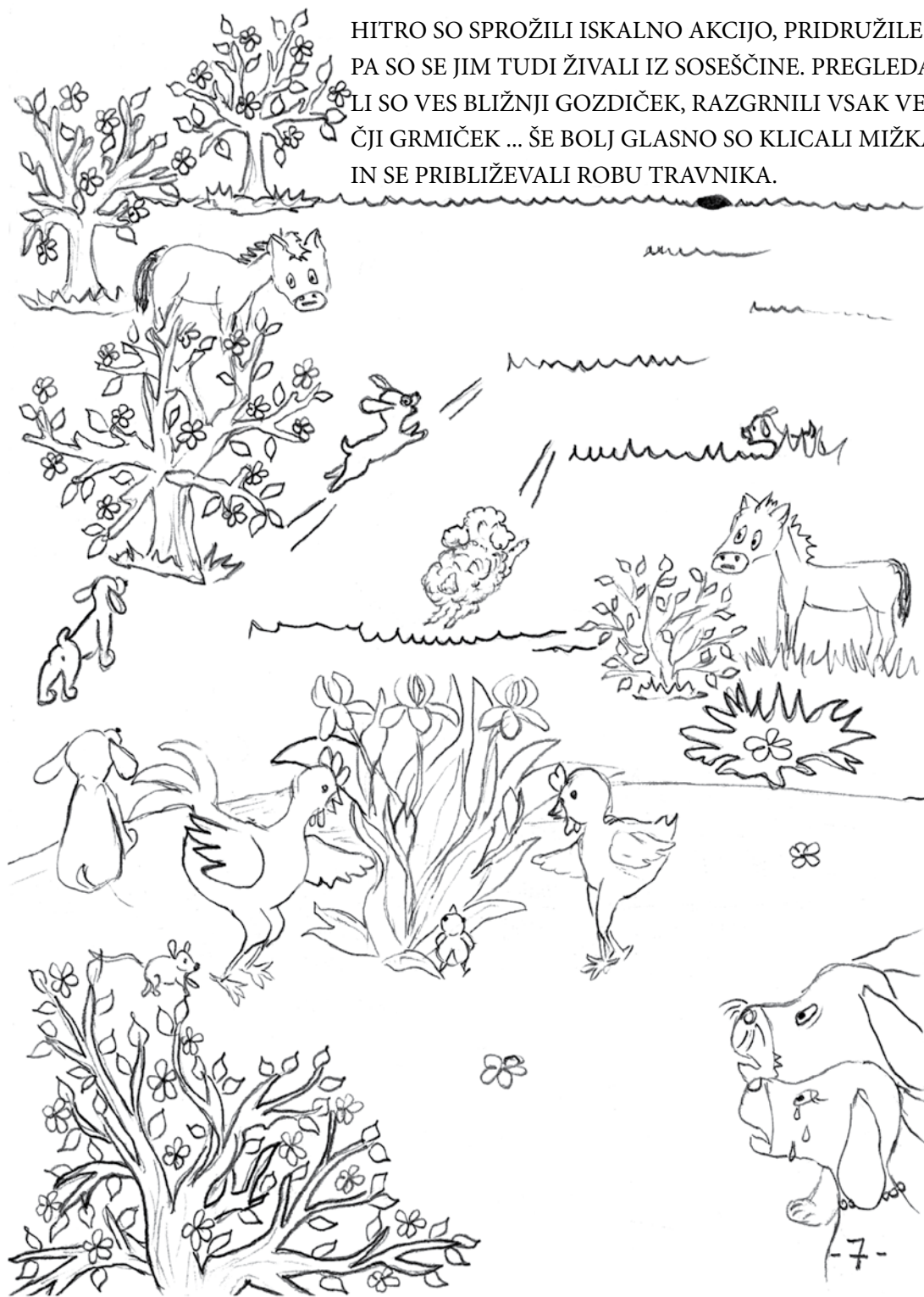
NEKEGA DNE JE MIŽEK PADEL V LUKNJO.

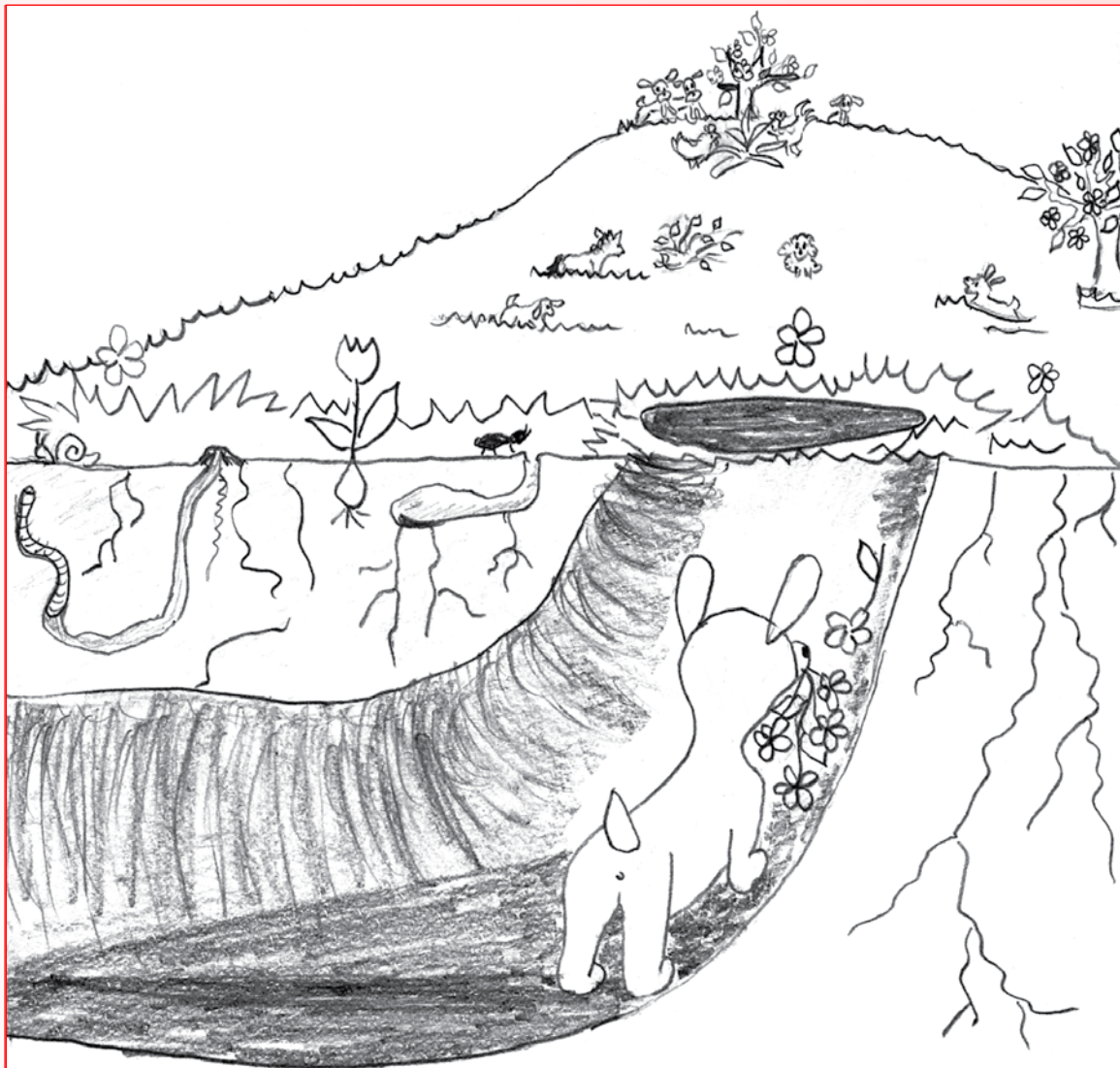

DA GA NI, SO NJEGOVI STARŠI, BRATCA IN SESTRICI OPAZILI ŠELE PRI MIZI.

HITRO SO SPROŽILI ISKALNO AKCIJO, PRIDRUŽILE
PA SO SE JIM TUDI ŽIVALI IZ SOSEŠČINE. PREGLEDA-
LI SO VES BLIŽNJI GOZDIČEK, RAZGRNILI VSAK VE-
ČJI GRMIČEK ... ŠE BOLJ GLASNO SO KLICALI MIŽKA
IN SE PRIBLIŽEVALI ROBU TRAVNIKA.

GLASOVI GLASNIH ISKALCEV SO SPODBUDILI NJEGO-
VO RADOVEDNOST, DA JE ŠE HITREJE NAŠEL IZHOD
IZ JAME. VSI SO PRESENEČENO OBSTALI, KO JIM JE
VESELO PRITEKEL NAPROTI. V GOBČKU JE DRŽAL
ŠOPEK DIŠEČIH ROŽ, KI SO SE MU MED PADCEM V
JAMO SICER RAZTRESLE, A SO MU S SVOJIM OPOJNIM
VONJEM ODIŠAVILE POT NAZAJ.

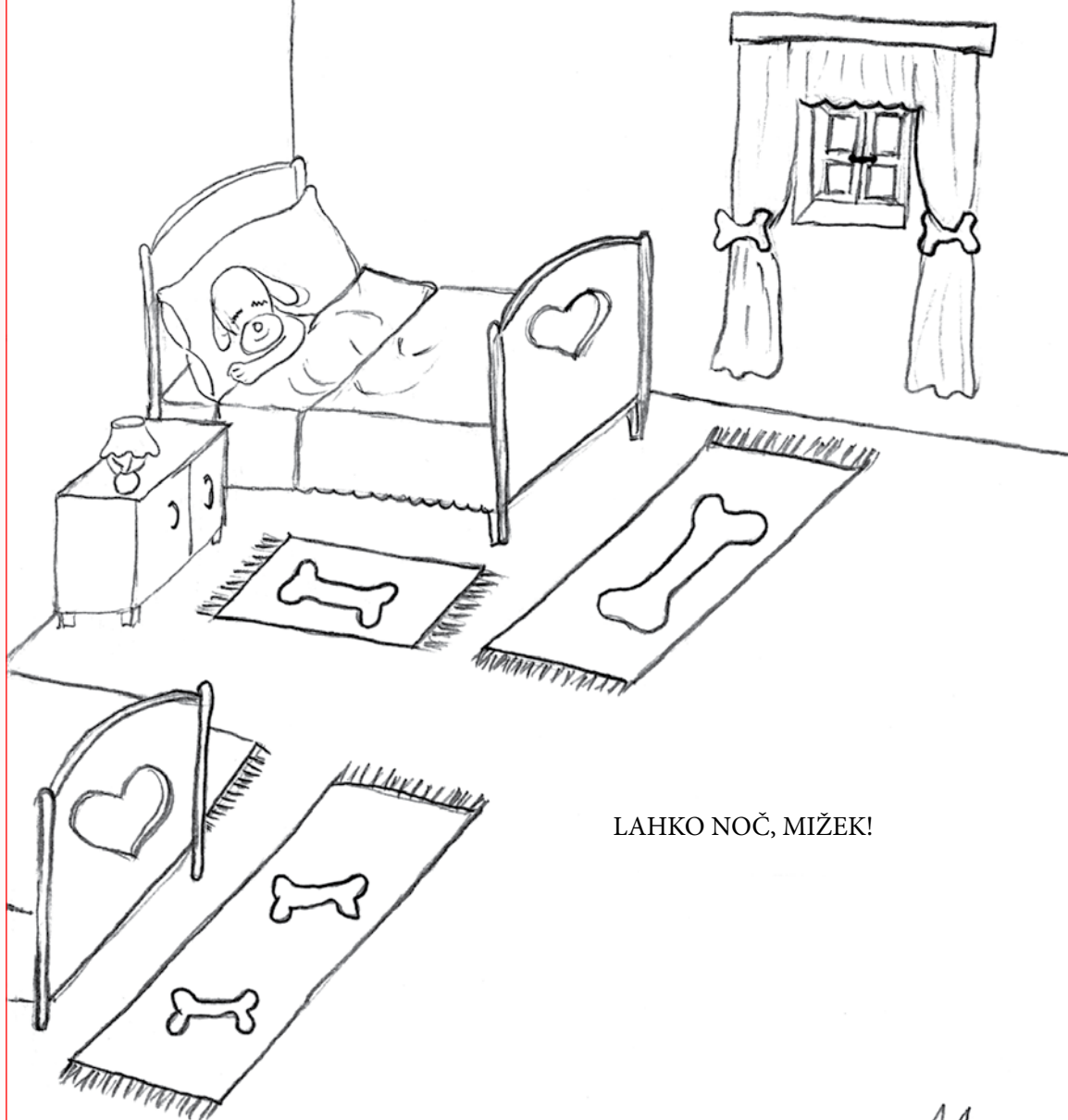

MAMA JE TAKO SPET
DOBILA DIŠEČI ŠOPEK,
OČKA PA JE LAHKO SPET
UŽIVAL OB POSLUŠANJU
SINOVE ZGODBE,

KI JE ZANIMALA TUDI BRATCA IN SESTRICI.
VSI SO BILI SREČNI ...

10 -

MIŽEK JE RAZMIŠLJAL, KAJ BI SE ZGODILO, ČE NE BI
ODLIČNO VOHAL, TIPAL, SLIŠAL IN HUDO MU JE PO-
STALO, KO JE POMISLIL NA TISTE, KI TAKŠNIH ČUTIL
NIMAJO ... IN ŽE SE JE SPET IZGUBIL ... TOKRAT V
SLADKE SANJE ...

LAHKO NOČ, MIŽEK!

- 11 -

Drugi razred

CANKARJEVO TERKOVANJE

Ko smo prisli v solo, nas je učiteljica seznanila, da otroci dolatnega pouka lahko sodelujejo na tekmo-
vanju za Cankarjevo priznanje. Povedala nam je naslov knjige in to je Anica in grozovitež. Sprva nam je učiteljica prebrala celo knjigo, ko je končala, brati nas je uprašala kaj smo si zapomnili o prebrani knji-
gi. Potem smo skupaj obr-
ovili vse strani v knjigi. Prišel je dan, ko smo ga že dolgo pričakovali. Vse dni smo se vsak v svojo klop. Se prede-
nj nam je učiteljica razdelila tešte panam je razložila kaj moramo početi. Ko smo končali pisati smo upali, da dobimo priznanja, ker nam ni bilo nič težko.

Blat Frank 2.b

HODNIKOV MLIN

HODNIKOV MLIN SE NAHAJA V STAREM DELU MESTA V IL. BISTRICI. SKUPAJ S SOŠOLCI IN UČITELJICO SMO GA TUDI OBISKALI. ZNAMO JE BILA TUDI GOSPA KATERA NAM JE PRIPOVEDOVALA O STVAREH, KI SE NAHAJAJO V HODNIKOVI MLINU. VSTOPILI SMO V HIŠO POLEG MLINA. V NJEJ SMO VIDELI VELIKO STARIH STVARI KOD SO STARI LONCI, ŽLICE, VILICE, NOŽI, MIZA ZA MESENIJE KRUHA, ŠKAF ZA OSEBNO HIGIENO. SPREHODILI SMO SE ČEZ MOST DO ŽAGE POD MUHNO LESENO STREHICO. VESELI IN POLNI NOVEGA ZNANI SMO SE VRNILI V ŠOLO.

NEJC FRANK
2.b

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Učenci drugih razredov smo se v mesecu februarju udeležili 3-dnevne šole v naravi. Zjutraj smo se s avtobusom odje-
ljali na Sviščake. Tam so nam učitelji raz-
delili smučarsko opremo in nas razporedili v štiri skupine. Smučali smo dolatno in popel-
dno. Medtem smo odšli na malico in ko-
sila. Naša učiteljica smučanja Vesna je bila zelo prijazna. Naučila nas je smučarskih zna-
jev in nas odpojalja na vlečnico. Najbolje je bilo, ko smo se igrali na
snegu. Tudi vreme nam je bilo nak-
loneno, saj je bilo vse dni sončno. Zadnji dan so nam učitelji podelili pri-
znanja. Domov smo se vračali prije-
tno utrujeni in polni lepih spominov.

Norani Tomaz 2.b

Prvomajske počitnice

Za počitnice sem veliko časa preživela zunaj, kjer sem se rolala, kolesarila in sprehajala s psom.

Na obisku sem imela tudi prijateljico Ulo. Skupaj sva se igrali, obiskali mojega soseda, jedli ter tudi spali. Vesela sem, da nisem imela treningov, saj sem si lahko tako malo oddahnila.

Špela 2.a

Prvomajske počitnice

Med počitnicami sem bil v kina. Gledal sem filme s pošastmi, mi ni bilo strah. Moj bratca Tinčej pa se je obklatil k mami. Film smo gledali s 3D stali. Očka nam je kupil kolico in kolobas. Mami se je ješle, da bi se zdrava. Film nas je nardil. Pa piti dobrov smo se pogovarjali, koleri film karne gledal nadežje. Tisti noči sem spaval o neznanjantih.

Jag Krebil

PRVOMAJSKE POČITNICE

Mami sem pomagala saditi rože. Kamaj sem čakala prvomajski kres. Na žalost je deževalo. Odpravili smo se na izlet. Ogledali smo si grad Snežnik. Videli smo veliko živali. Najbolj mi je bila všeč saba grajske gospodične. Zanimive so tudi račke, ki plavajo v jezatu pred gradom. LEA, 2.A

Prvomajske počitnice

V tredo so prišli Nika in Manja in smo se igrali in, ker se jim je mudilo na nogometno tekmo, so kmalu morali oditi. Med temi počitnicami je moj bratnasec zlomil hišničke. Na snegu sem spuščala smaga. Videla sem žabjo, ki je bila črno zelena. Nisem se bopala, ker je bilo manjše prikladno. Šli smo v Ruzič na kave. V Ruziču smo krale sladkole. Tam smo se sneli zeta. Lepo. Tam sem urejala Tibetanskega. Torična in pobesela sem ga. Nika Bolničar 2.A

V NARINU

V NARIN SMO ŠLI Z AVTOBUSOM. KO SMO PRIŠLI NA KMETIJO STA NAM GOSPODINJA IN GOSPODAR POSTREGLA S ČAJOM IN POTICO. GOSPODINJA NAM JE POKAZALA KAKO SPEČI KRUH. KO SMO ZAMESILI KRUH SM GA PUSTILI VSHAJATI. NATO SMO GA SPEKLI V DOMAČI KRUŠNI PEČI. KO SE JE NEKOLIKO OHLADIL SMO GA Z UŽITKOM POJEDLI. GOSPODAR NAM JE POKAZAL STARE PREDMETE. DO KONČANEM OGLED SMO SE POSLOVILI.

KLAVDIJA UJEH 2.B

Čarobni svinčnik

Moj čarobni svinčnik na besedo svinčnik piši, sam piše.

Samo držim ga in sam piše po papirju. Piše lepe črke. Včasih tudi kaj nariše. Nastanejo lepe zgodbe.

Miha Dovgan, 2. a

Čudežni svinčnik

Samo rečeš, Svinčnik piši, in svinčnik začne pisati. Če se zmoti, tako natančno zbriše, da ne ostane niti črtica. In na ukaz te lahko tudi ugrizne. Na njem lahko letiš. Z njim lahko tudi odkleneš in zakleneš vrata.

Tomaž Maljevac, 2. a

ČUDEŽNI SVINČNIK

Moj svinčnik je čaroben. pa predstavim pod kljuko
Zna pisati kar sam stol.
Kadar moram napisati Tako ne more noter in ne
domačo nalogo vzamem vidi da mi napiše
čudežni svinčnik in jo domačo nalogo čudežni
napišem svinčnik.

Če ga ne ustavim
mi popiše celo soba Nina Kovačič
Če pa slišim da gre mama
Lara

Tretji razred

Revni deček

Nekoč je pred davnimi časi za devetimi gorami in devetimi vodami živel deček, ki je bil reven. Vsak dan je hodil v gozd po drva in jih prodajal, da bi preživel. Nekega dne je v gozdu zaslišal šumenje in kar naenkrat je videl vhod v jamo. Vstopil je in hodil po temnih rovih, dokler ni prišel v dvorano, kjer so palčki kopali zlato in dragulje. Skril se je in jih opazoval. Tretji dan so ga odkrili in bali so se, da jih ne bi izdal. Sedem dni je ostal pri palčkih in jim pomagal pri delu. Ko so videli, da je prijazen in pošten, so mu dali cel voz zlata in draguljev. Obljubiti pa jim je moral, da ne bo nikomur povedal, kje je bil. Deček je držal besedo in srečno je živel do konca svojih dni.

Urška Penko, 3. a

Uganki

V naših gozdovih živi,
vsak se ga boji.
Nosi kožuh rjav,
je najmočnejša žival.
Je velik sladkosned
in zelo rad je med.

Sara Mežnar, 3. b

Na zidu čepi,
muhe lovi.

Rok Grabar, 3. b

Četrty razred

Uganke

Je nočna žival, ki ponoči lovi,
gosenica ji prav nič ne diši,
raje miši in zajce lovi.

Mariana Rolih, 4. b

Je močan. Ima največ tri mladiče.
Je gozdna žival. Hodi po štirih nogah.
Je kosmat in napadalen.

Jaka Vičič, 4. b

Živi v vodi. Na minuto ulovi približno 1000 ribic.
Tehta lahko tudi več kot tono.

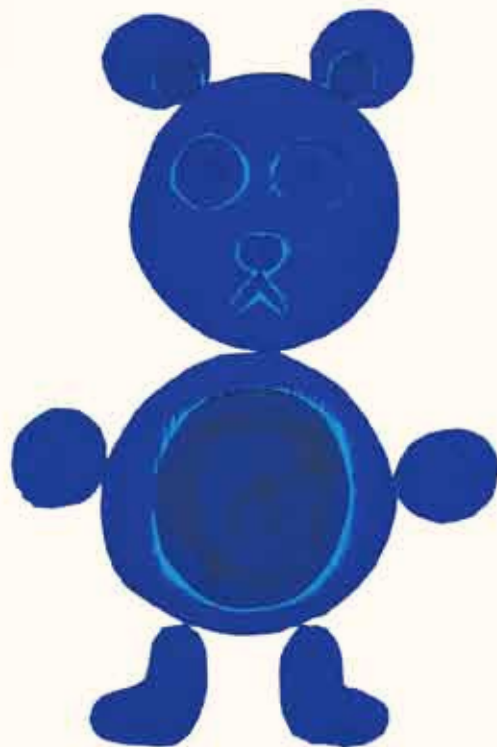
Deja Dekleva, 4. b

Je nočna žival, prijazna in tiha,
a zjutraj svoj nasek viha.

Eva Štefančič, 4. b

Po gozdu hiti nabirat jabolka in hruške.
Ojoj! Gorje, če stopiš nanj!

Urša Kosič, 4. b

Opis živali

Mačke

Mačke so dolge približno 30 do 40 cm. Visoke so od 10 do 30 cm. So različnih barv. Na nogah imajo kremplje. Uporabljajo jih za plezanje ali pa za obrambo. Na glavi imajo oči, usta in koničasta ušesa. Imajo smrček in brke. Mačke so sesalci. Imajo ostre zobe, ki jim pomagajo pri grizenju mesa ali briket, ki jih imajo najrajši. Pod kremplji imajo blazinice, da lažje skačejo z višine. Pokrite so z dolgo ali kratko dlako. Skotijo od 5 do 6 mladičev. Ponoči zelo dobro vidijo.

Matic Pirih, 4. b

Zlati prinašalec

Zlati prinašalec tehta od 27 do 37 kg, dolg pa je od 55 do 60 cm. Ima srednje dolge, ravne ali valovite dlake. Kožuh je lahko v različnih odtenkih zlate barve. Ima temno rjave oči. Zobje so močni, s pravilnim škarjastim ugrizom. Zlati prinašalec je primeren družinski pes, vodič slepih in drugih ljudi s telesnimi okvarami. Je ena najbolj razširjenih pasem na svetu.

Urša Kosič, 4. b

Hrček

Hrček je hišni ljubljencek iz vrst glodalcev. Je sesalec, pokrit z dlako. Hrček je nočna žival. Zelo je radoveden in živahen. Spredaj ima dva velika sekalca, s katerima tre oreščke, koruzo, pšenico in sadje. Gloda tudi les in vse, kar mu pride pod zobe. Dolg je približno 20 cm. Je rjave, bele, sive in črne barve. Iz nosnic mi visijo velike brke. Na nogah ima kremplje, s katerimi te lahko opraska. Mladiči so zelo majhni, brez dlake in slepi. Pri nas je najbolj znan ruski hrček.

Eva Štefančič, 4. b

Peti razred

Prijatelja spoznaš v nesreči

Ko smo se s Patrikom in Janijem vozili po klancu navzdol, sem padel s kolesa. Jani je zbežal domov, Patrik pa se je ustavil, prišel k meni in mi pomagal.

Jure Žibert, S. a

Nekega dne sem doma pozabila lepilo. Prosila sem prijateljico, če mi ga posodi. Rekla je, da ga potrebuje in da mi ga ne more posoditi. Nato sem prosila sošolko Moniko in ona mi ga je posodila.

Jana Frank, S. a

S prijateljem sva se vozila s kolesoma. Kar naenkrat je s prijateljevega kolesa padla veriga. Sam ni znal popraviti, zato me je prosil, če mu pomagam. Res sem mu popravil kolo in skupaj sva se vozila še cel dan.

Tadej Gerlica, S. a

Nekega dne sem bila žalostna, ker sem se sprla s sestrično. K meni je prišla Kaja. Predlagala mi je, naj poiščem sestrično in se z njo pogovorim. Res sem jo obiskala in ugotovila, da je tudi ona žalostna zaradi spora. Pogovorili sva se in žalost je minila.

Laura Štemberger, S. a

S soigralci smo igrali nogometno tekmo proti Sežani. Bilo je 4:1 za nas. Z žogo sem tekkel proti

nasprotnikovemu голу, ko me je igralec številka 24 grobo brcnil v gleženj. Zelo me je bolelo, zato me je trener zamenjal. Do konca tekme sem se del na klopi, soigralec Patrik pa mi je s hladilnim sprejem lajšal bolečine in me tolažil.

Andraž Furlan, S. a

Med počitnicami smo s prijatelji delali hišico na drevesu. Ko sem odšla po nekaj desk, je pritekel pes, jaz sem se ga ustrašila in padla z zidu. Ker me je roka zelo bolela, me je mama odpeljala k zdravniku, prijatelji pa so odšli domov. Roko sem imela zlomljeno, zato sem dobila mavec. Naslednji dan so k meni prišli vsi prijatelji in skupaj smo se igrali.

Tamara Samsa, S. b

Ko je učiteljica pred nekaj tedni povedala, da bomo pisali angleščino, sem se ustrašila, ker sem vedela, da je ne znam. Prosila sem sošolko, če mi lahko razloži snov, a je rekla: »Kaj me briga zate!« Odšla sem še k drugi sošolki in jo prosila, če mi lahko ona pomaga. Rekla je: »Seveda ti bom pomagala, saj obvladam to snov.« In mi je pomagala.

Angie Logar, S. b

V prvem razredu sem v šolski jedilnici pri kosilu prevrnila pladenj. Vsi učenci, ki so bili takrat v jedilnici, so se mi smejali. Počutila sem se grozno. Bala sem se, kaj mi bosta rekli kuharica in čistilka. Na pomoč mi je priskočila sošolka Noemi, me pomirila in mi pomagala pospraviti. In tako sem spoznala, da pravega prijatelja lahko spoznaš samo v nesreči.

Maja Primc, S. b

Najina prijateljica Diana

Diana je najina najboljša prijateljica. Je zelo pametna žaba, vrste sekulja. Ima rjavo vlažno kožo in na hrbtu črko v.

Začelo se je v soboto, 9. 5. 2009. Z Jano sva se dogovorili, da pridem tisti dan k njej. Ko sem prišla, je bila tam tudi prijateljica Špela. Pred sosedovo hišo je sosed skopal veliko luknjo, v kateri se je nabrala deževnica.

Šle smo k luži, saj naj bi v njej živeli paglavci. Pod kamnom na drugi strani luknje (v nadaljevanju mlake) je bila žaba. Opazila sem jo šele, ko sem premaknila kamen. Žaba je švignila pod drug večji kamen. Naročila sem Jani, naj gre po vedro. Prinesla ga je. Nastavila sem ga in dvignila kamen, ampak žaba je odplavala mimo. Lovila sem jo z vedrom, dokler nisem zakričala: »Žabico imam!!! Ulovila sem žabo!!!«

Hitro smo jo nesle k Janini mami Veri. Ta nam je povedala, da je žabica samička sekulja. Nismo ji še dale imena. Klicale smo jo kar Žabica. Nato smo jo spustile. Čez nekaj časa pa je Žabica prišla nazaj. Hotela je, da jo božamo! A ko se je naveličala, je izginila pod vodo. Gospa Vera nas je potem peljala na Vinterjev vrh do manjših mlak. Tam je Špela zagledala majhnega nižinskega urha, žabo, ki ima oranžen trebuh. Vera ga je

prijela in zavile smo ga v papir. Na misel mi je prišlo ime Grudek.

Nižinski urhi so tako grudasti. Ko smo se vrnile domov, smo Grudka spustile v našo mlako. Potopil se je in izginil.

Prišla pa je Žabica. Ampak v nepravem času, kajti pri Jani sta bila tudi Sebastjan in Jan, ki sta jo začela obmetavati s kamni. Najprej je nista zadela. Nato je Jan zadel v njeno ličnico, ki se je napihnila, a napihnjenost je kmalu izginila. Prijela sem jo v roke. Ker je bila njena koža vlažna, mi je zdrsnila iz rok in padla na tla. Toda fanta nista odnehala. Žabica je bežala, bežala, dokler se ni Jana vrgla na tla in ravno pravi trenutek pokrila žabo, saj je eden od fantov nameril prav. Pomagala sem Jani. Špela je v tem času šla po Janino mamo, ki je fanta napodila. Ko je Špela šla domov, sem se spomnila,

da bi lahko dali žabici ime Diana. In Jana se je strinjala. Zatem sva Diano spustili v mlako. Tri dni pozneje je Diana odsakljala proč, saj je sosed vodo posrkal iz luknje. Jan in Sebastjan sta ubila Grudka. Čez nekaj dni pa se je v mlaki spet nabrala deževnica. Dva tedna pozneje sem šla k Jani odločna, da poiščem Diano. Najprej sva šli po sošolca Andraž, saj je imel njegov oče rojstni dan. Njegova mama je rekla, da nas bo peljala na Vinterjev vrh. Tam smo skupaj polovili šest žab. Spustili smo jih v našo mlako. Ena je izginila, druge pa so postale že domače živalice. Kličemo jih družina Detel. Pri Detlovih živijo:

- 🌿 Babica – najdebelejša in najstarejša žaba,
- 🌿 Regec – star žabec,
- 🌿 Krakec – zaročenec,
- 🌿 Vrana – zaročenka,
- 🌿 Mala, najmlajša in najmanjša žabica,
- 🌿 najmanj trije mresti.

Diana

Napisali po resničnem dogajanju
Hana Jenko in Jana Frank, 5. a

Znamo tudi angleško

A pencil-case monster

This is a pencil-case monster. He's like a ball. He's very small and hairy. He's got one eye and two big ears. He's scary. He looks like a white ghost with one black eye and big mouth. He lives in a pencil-case. He eats old pencils, pens and rubbers. He also loves old teeth – he eats them.

Neža Reberc, S. b

Guinea pigs

Guinea pigs are black, brown, gold, orange or white. They are quite big, so you must have a big cage for them. They can't climb and they don't smell very well. They are vegetarian. They eat grass, fruits and vegetables. They drink water. They can bite you but usually they are very friendly.

Gregor Klemenčič, S. b

My beautiful city

I live in a city called Dream city. There is a big park. Aquapark is between the cinema and McDonald's. There is a shoe shop. Next to the shoe shop is a shop with clothes. Its name is White cat. Above this shop is a big library. Next to the library is a playground called Happylandia. There is a train of death, slide, trapeze and swing in Happylandia. Next to the Happylandia there is a supermarket with three floors. In the supermarket you can buy fruits, vegetables, ice-cream and candies. There are some houses in the Dream city, but there isn't a school or a church. Opposite the supermarket there is a lake called Swan lake. In this lake are sometimes swans, but not today. I like my city. It's great!

Nina Millostnik, S.b

Šesti razred

Naš 6. a

Andrej rad divja,
po hodniku leti,
a se nikamor ne zaleti.

Lara veliko govori,
za domačo nalogo mar ji ni.

Eva ni reva,
nikoli se ne pokaže kot šleva.
Veliko prijateljev ima
in vedno se dobro ima.

Kličemo jo **Tada**,
violončelo igra rada.
Rada nakupuje
in to se ji obrestuje.

Larisa tiho je dekle,
pridna v šoli vedno je.
Veliko prijateljev ima,
z njimi rada se igra.

Martina mačko ima,
z njo rada se igra,
tudi na lutke se spozna.

Ko močno tresejo se tla,
vedite, da **Mihael**
trobento v roki ima.

Sara dolge ima lase,
rada v roza obleče se.

Uroš se nič ne uči,
a vseeno dobre ocene dobi.
Močen je tako,
da prepleza stolpnico.

Jan se rad igra,
kot raca po hodniku racá.

Gašper se rad smeji
in s prijatelji se rad dobi.

Tina Š. rada telovadi,
saj to ji je v navadi.

Jakob majhen je,
to tudi po njegovih svinčnikih
vidi se.

Ko **Karin** flavto prime,
takoj spomni se rime.

Tudi **Kristina** na flavto igra,
se rada smehlja.
Nikoli ne zaspi,
rada nori.

Tina U. je učenjak,
Zares je velik veseljak.

Učenci 6. a

Cerkno 2009

Mi gremo pa v Cerkno,
se smučat naučit',
da bomo smučal' kukr štworial' še kej vmes.
Mi gremo pa v Cerkno,
s sabo bomo vzel'
smučke, palce in čelado bomo še rabil'.

Matevž je naš učitelj,
ki smučat nas uči,
je ful prjazn in zabavn,
da smo tudi mi.
Smeji se kukr sraka,
smuča pa k' kralj,
vedno dobre volje je,
saj zabava se!

Eva Fatur, 6. a

Ko v Cerkno smo prišli,
iz avtobusa smo popadali.
Prtljaga res bila je težka,
a ni izbrisala nam nasmeška.

Smučali smo res lepo,
da še profesionalci se čudili so.
Nekajkrat smo tudi poleteli,
a ostali vsi smo celi.

Vendar to še ni bilo vse,
bazen nam ohladil je nogé.
Disko spet nas je ogrel,
z glasbo v ples nas zavrtel.

Iz Cerknega srečni smo prispeli,
saj smo veliko lepega doživeli.
V Cerknem res je b'lo lepo,
toži po njem se nam zelo.

*Lara Dujc, Kristina Urh,
Tadeja Ivančič in Eva Fatur
iz 6. a razreda*

Zelje

Bila je nedelja,
punce prav nič ni mikalo,
da bi šla po glavo zelja.

Kasneje sem ugotovila,
da punca ni lena,
le bila je njena ocena,
da previsoka je zelja cena.

Karin Ujčič, 6. a

Zrcalce, ogledalce

Ogledalo me oponaša in prenaša.
Ogledalo je moj dvojček!
Ko pogledam v ogledalo,
vidim sebe kot budalo.

Le kaj bi, ko ogledalo je vedno z mano.
»Le kdo je to, kaj počne?«, se sprašujem.
Gib oponaša, govori pa nič.

Bum!

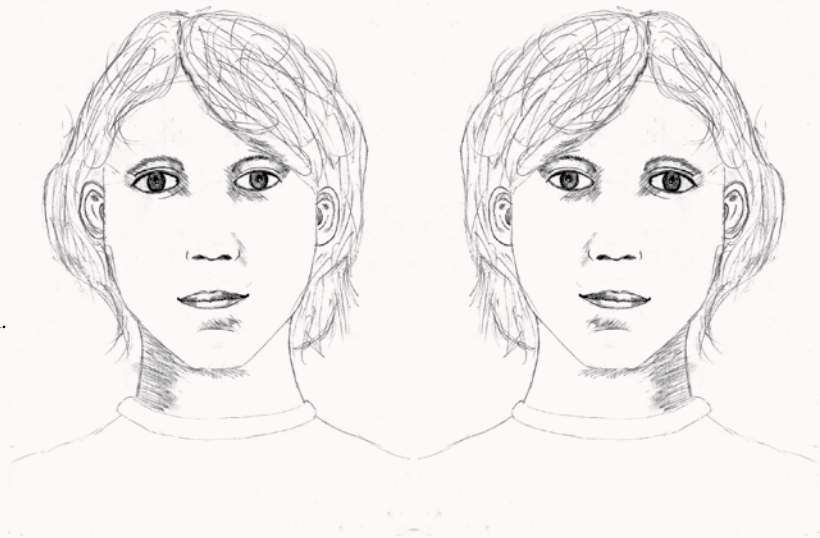
Tisoč drobnih koščkov sem dobila
in si nekaj pridobila.

Kristina Urh, 6. a

Zrcalce ne odgovori,
tam na steni tiho molči.
V meni tisoč želja kipi.
Rada bi, rada bi ...

Pa saj ne vem kaj,
ker preveč je lepih sanj.
Na koncu pa le ena želja je,
da sreča spremljala bi me.

Katja Firm, 6. b

Zrcalce, zrcalce
na steni visi.
Kadar ga vidim,
me ogovori.

Ko zjutraj vstanem
in se pomanem,
ogledalce mi reče:
»Ja, kakšen pa si?«

Vzamem glavnik,
počešem lase,
da sem že boljši,
ono pove.

Ko pa zvečer,
pred njim spet stojim,
zopet mi pravi:
»Ja, kakšen pa si?
Fantič preljubi,
hitro se umij,
pižamo obleci
in si spočij.«

Miha Dimic, 6. b

Prijateljstvo

Prijatelj je nekdo,
ki ti stoji ob strani.
Prijateljstvo je nit,
ki te spremlja vse dni.

Najlepše je,
ko se s prijateljem igraš.
Ko pa pride do težav,
hitro jih pospravi,
da, ti ne bo pri srcu žal.

Kristina Urh, 6. a

Moj prijatelj za vedno si,
zato z mano ostani vse dni.

Rad te imam zelo,
saj skupaj zgledata lepo.
Po dvorišču se podiva
in še kakšno neumnost narediva.

Zelo rad te imam,
nikomur te ne dam,
vedno skupaj bova,
zato igro začniva znova.

Ne zapusti me nikdar,
saj prijatelj si mi,
Prav?

Miha Dimic, 6. b

Kdo sploh prijatelj pravi je?
Tisti, ki ti vedno nagaja?

Pravi prijatelj je človek,
ki ti v stiski pomaga
in pri tem nikoli ne omaga.

Pravi prijatelj je tisti,
ki mu lahko vse zaupaš
in ob njem lahko vedno upaš.

S pravim prijateljem se je treba spoštljivo obnašati,
kajti na svetu je lahko veliko prijateljev,
ampak samo eden je pravi.

Matija Čeligoj, 6. b

Na svetu mnogo je ljudi,
a prijatelj vsak ti ni.

Če bogat si, vsi te imajo radi;
v nesreči te zapustijo sami.

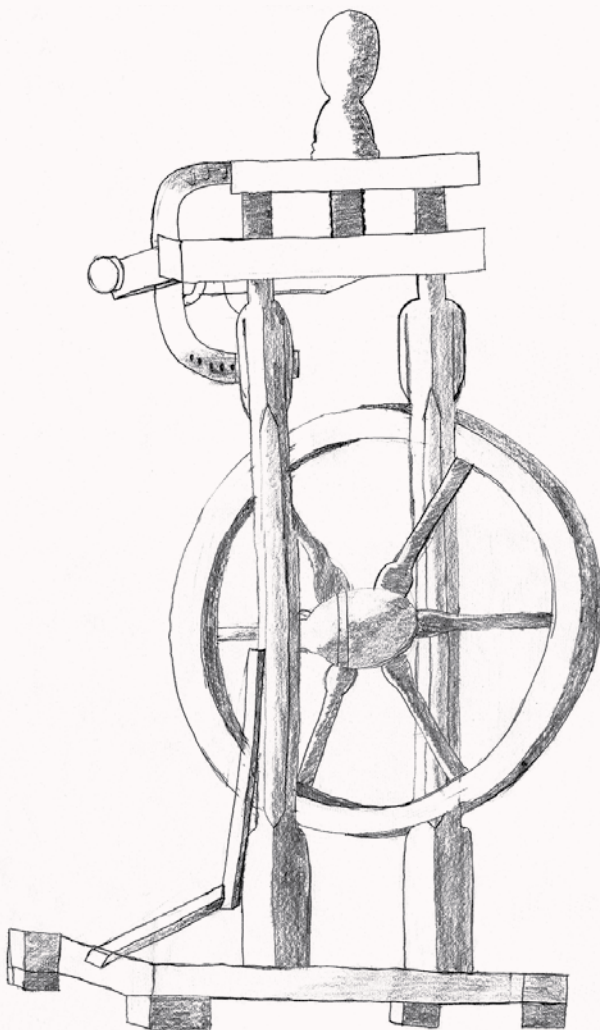
Le tisti resničen prijatelj je tvoj,
ki v dobrem in slabem je s teboj.

Katja Firm, 6. b

Moja prijateljica je zelo zabavna,
pogosto se smeji in
še mene v dobro voljo spremeni.

Moja prijateljica prijazna je,
saj, ko se razjezim,
hitro k meni prihiti
in me razveseli.

Besiana Sopa, 6. b

Prijatelji so tiste osebe,
ki jim lahko zaupaš
in pri tem ne obupaš.

Če naloge ne znaš,
lahko pomoč prijatelja dodaš.
Radi se imamo,
nikoli se ne izdamo,
skupaj držimo
in se veselimo.

Nina Renko, 6. b

Prijatelj je nekdo, ki ti nudi
pomoč,
tudi če se vsi drugi obrnejo proč.

Pravo prijateljstvo
ne prenese laži,
kajti s to prijateljstvo oveni.

Če kdaj si zmeden
in ne veš, kaj bi,
prijatelja pokliči,
da vse se uredi.

In za konec vedi še,
da pravi prijatelj
kot brat ti je.

Rok Renko, 6. b

Kaj se skriva pri drevesu?

Nekega lepega sončnega dne sem šla k sestrični Ines.

Radi sva se kopali v bazenu, se igrali z žogo in se skrivali. Ko sva se zvečer odpravljali spat, sva se zmenili, da bova naslednje jutro šli na sprehod v gozd. In res sva šli. Vzeli sva še njenega psička Pikija in se odpravili.

Plezali sva po drevesu, skakali po kamnih in se igrali s psičkom. Bili sva kar utrujeni, zato sva se usedli na travo. Čez nekaj časa sva slišali mijavkanje. Sledili sva mu in prišli do drevesa, kjer je bila majhna črna mucka. Takoj sva videli, da je uboga in izčrpana. Zato sva jo previdno prijeli in odnesli domov. Dali sva ji hrano in mleko. Potem sva se šli igrat drugam. Medtem je mucka izginila. Iskali sva jo in končno sva jo našli. Bila je v neki stari košari. Verjetno se je prestrašila Pikija. Čez nekaj časa sva videli, da ima mucka zlomljeno tačko. Takoj sva jo odnesli k sosеду, ki je veterinar. On ji je povil tačko. Zahvalili sva se mu in odšli domov.

Larisa Jagodnik, 6. a

Nevarno srečanje

Zgodilo se je približno pred letom dni, ko sva se z mamo odpravili na sprehod. Spremljala naju je psička Tara.

Bilo je že pozno popoldne, ko smo šle od doma. Z mamo sva se pogovarjali in smejali, Tara pa je skakala od navdušenja. Tako smo hodile kako uro, ko je Tara nepričakovano postala vznemirjena in je stekla naprej.

Z mamo sva pohiteli za njo in kmalu opazili majhnega rjavega medvedka, ki se je igral na travi. Prestrašeni sva se spogledali in se hitro umaknili, Tara pa je stekla za nama. V bližini malega medvedka bi lahko bila tudi njegova mama, ki je v tem času še posebej napadalna, saj varuje svojega mladiča.

K sreči se je vse dobro končalo in medvedka nisva videli več.

Tina Urh, 6. a

Izgubljeni

Prijatelji se vsako leto zberemo in priredimo piknik. Lani smo ga imeli v Dletu. Vsi smo se zelo zabavali.

Bil je lep sončen poletni dan, fantje so odšli po svoje, me, dekleta, pa smo ostale in se zabavale.

S prijateljico sva se odločili, da greva na kratek sprehod. Hodili sva ob vodi in se pogovarjali. Malo sva zavili v gozd, vendar sploh nisva vedeli, kam greva.

Mislila sem, da prijateljica Špela že ve, kam bova prišli. Šele ko sva se hoteli vrniti, sva ugotovili, da sva se izgubili. Postalo naju je strah, zato sva hodili naokrog z napetimi ušesi, da bi kje slišali prijatelje, ki pa sploh niso vedeli, da ne pozna poti nazaj. Potem ko sva panično tekali sem ter tja, je prijateljica odkrila makadamsko pot. Po eni strani sem bila vesela, ker sva našli vsaj nekaj, po čemer bi se lahko vrnili, po drugi pa me je bilo zares zelo strah, saj nisva vedeli, kam ta pot pelje.

V glavi so se mi pojavljala vprašanja: Kam pelje pot? Ali se bova kdaj vrnili? Kaj pa, če pride kak medved? Bilo me je strah kot še nikoli, ampak nisem povedala tega naglas, saj nisem hotela izpasti strahopetnica.

Vseeno sva se odpravili po poti ter tiho upali, da pelje do koče. Ob vsakem šumu sem se zdrznila, pozorno poslušala, ali slišim prijatelje, dokler ... Jupi! Pot se je končala ob glavni cesti in midve sva veselo stekli naprej, saj sva vedeli, kam in kako. Tekli sva, sedaj brez strahu, in prišli do koče. Nikomur nisva ničesar povedali.

Tako se je pustolovščina srečno končala. Zabavali smo se, jedli ter pili vse do noči. Te dogodivščine ne bom pozabila. Prijateljica pravi, da tudi ona ne.

Lara Dujc, 6. a

Kupili bomo psa

Z družino smo se odločili, da bomo kupili psa pasme bauceron.

Iskat smo ga šli v Zagreb.

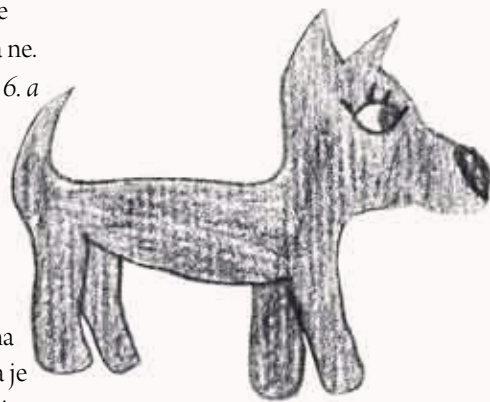
Ko smo se odpravili, sem bil zelo neučakan. Pot do Zagreba se je zelo vlekla. Oče je rekel, da bomo tam čez eno uro. Ves čas sem mislil na psa. Ko smo prišli, sem videl veliko psov različnih pasem. Videl sem, da je eden od njih pravi za nas. Skrbnik nam ga je dal v veliki kartonasti škatli.

Oče je vozil, midva z mamo pa sva s psom sedela na zadnjih sedežih.

Ko smo prišli domov, so se nad psom vsi navdušili, najbolj pa sem bil navdušen jaz. Odločili smo se, da mu damo ime Nas.

Nas mi veliko pomeni. Z njim se lahko igram ali pa ga peljem na sprehod. Upam, da bova skupaj preživela veliko pustolovščin.

Gašper Rebec, 6. a

Ujeta na drevesu

Bila sem še majhna, štela sem le štiri leta, ko sva se s prijateljico Tjašo na lep poletni dan sončili na vrtu. Tjaša je bila zabavna, navihana in predvsem nagajiva deklica. Vedno sva se skupaj igrali. In tudi tisti dan ni bilo nič drugače. Posedali sva zunaj in topli sončni žarki so naju žgečkali, ko sem se spomnila igrice »kdo si upa«, ki se je nisva igrali že dolgo časa. Prva sem bila na vrsti jaz. Zadala sem ji nalogo, za katero sem bila prepričana, da ji ne bo kos. Morala je preplezati ograjo, nabrati šopek rož na sosedinem prelepem vrtu in ga dati v vazo. Toda Tjaša je izziv takoj sprejela, jaz pa sem bila neznansko jezna in si rekla, da ji naslednjič zadam težjo nalogo.

Nato je bila na vrsti ona. Rekla mi je, naj splezam na drevo. Takoj sem se lotila naloge. Z nekaj praskami na kolenih in s Tjašino pomočjo mi je uspelo. Bila sem ponosna nase, saj sem bila izzivu kos. Želela sem priti spet na tla, toda ko sem pogledala dol, sem občutila strah. Bilo je tako visoko in šlo mi je kar na jok, saj sem se bala, da ne bom nikoli prišla z drevesa.

Tjaša je takoj stekla po mojega očeta, ki pa je s seboj prinesel lestev.

Uspelo mi je spustiti se po njej in bila sem zelo zadovoljna, ko sem prišla spet na tla.

Takrat sem sklenila, da nikdar več ne splezam na tisto drevo, ki je bilo tako zelo visoko.

Karin Ujčič, 6. a

Lenča prvič pri klavirju

Lenča (*V razred vstopi, ne da bi potrkala.*): Dober dan! Sem tvoja nova učenka! Ti me boš učil klavir!

Učitelj: Dober dan! Kaj se to pravi? Te doma niso učili olike?

Lenča: Sori, učitelj. Olike se bom še naučila.

Učitelj: In čim prej!!!

Lenča: No, in s čim bomo začeli?

Učitelj: S sestavnimi deli klavirja. In to so ... ?

Lenča: Hmmm ... Ne vem.

Učitelj (*Se prime za glavo.*): Ojoj! S teboj bo še težavno!

Lenča: Lahko kaj zaigram?

Učitelj: Ne.

Lenča: Zakaj?

Učitelj: Ker je današnja ura končana.

Lenča: Prav. Čao. Se vidimo jutri.

Učitelj: Nasvidenje. (*Lenča stopi iz razreda.*)

Učitelj: Končno je šla domov.

Andrej Benc, 6. a

Igrajmo se z besedami

Smrkava smrkava pravljica

Bila je ena smrkava smrkava žirafa. Ta je imela smrkavo smrkavo prijateljico. Smrkava smrkava prijateljica je bila ptica. Smrkava smrkava ptica je hotela smrkavi smrkavi žirafi dati smrkavo smrkavo darilo. A prišel je smrkav smrkav noj in vzel smrkavo smrkavo darilo. Smrkava smrkava žirafa je smrkavega smrkavega noja brcnila s smrkavo smrkavo nogo in smrkav smrkav noj je priletel v smrkavo smrkavo luknjo ter smrkavo smrkavo darilo vrgel nazaj k smrkavi smrkavi žirafi. Tako so smrkavo smrkavo živeli do konca svojih smrkavih dni.

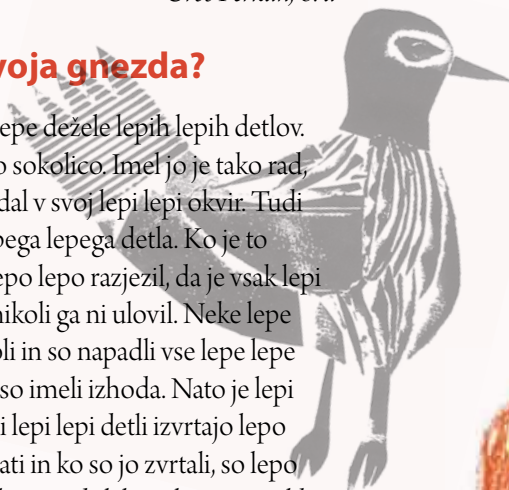
Uroš Perkan, 6. a

Od kdaj imajo detli radi svoja gnezda?

Živel je lepi lepi detel, ki je bil kralj lepe lepe dežele lepih lepih detlov. Lepi lepi kralj je bil zaljubljen v lepo lepo sokolico. Imel jo je tako rad, da je ukradel njeno lepo lepo sliko in jo dal v svoj lepi lepi okvir. Tudi lepa lepa sokolica je bila zaljubljena v lepega lepega detla. Ko je to izvedel lepi lepi sokoljin oče, se je tako lepo lepo razjezil, da je vsak lepi lepi dan lovil lepega lepega detla. Toda nikoli ga ni ulovil. Neke lepe lepe noči pa so se zbrali vsi lepi lepi sokoli in so napadli vse lepe lepe detle. Lepi lepi detli so začeli bežati in niso imeli izhoda. Nato je lepi lepi kralj lepih lepih detlov ukazal, naj vsi lepi lepi detli izvrtajo lepo lepo luknjo. Hitro so začeli lepo lepo vrtati in ko so jo zvrtili, so lepo lepo smuknili noter. Sokoli pa niso mogli, saj so bili lepo lepo preveliki. Od takrat imajo lepi lepi detli radi svoja lepa lepa gnezda.

Mihael Matko, 6. a

Srčkana pravljica

Nekoč je živila srčkana srčkana deklica, ki je s svojo srčkano družino živela v srčkani srčkani hišici. Njena srčkana srčkana muca je vsak dan srčkano predla. Nekega zelo srčkanega dne je muca začela srčkano srčkano renčati. Nato je začela srčkano srčkano kašljati. Vsi v srčkani hiši so se začeli nad srčkano mačko pritoževati. Srčkana srčkana deklica jo je morala pregnati ven. Srčkana mačka se je prehladila in začela srčkano srčkano kihati. Ko je deklica srčkani srčkani muci prinesla jesti, je ta srčkano kihnila vanjo in tudi srčkana punca se je prehladila. Tako je deklica okužila še vse ostale v hiši in vsi ostali so vsak dan srčkano srčkano kihali.

Karin Ujčič, 6. a

Majhna majhna dežela

V majhni majhni deželi so živeli: majhna majhna mati, majhen majhen oče, majhna majhna punčka in majhen majhen bratec. Kupili so majhen majhen avto. Tako so se lahko vozili, a čisto malo malo časa, ker se jim je avto čisto malo malo pokvaril.

Potem so kupili nov majhen majhen avto, ki je malo malo »koštal«. Ta jih je dolgo dolgo časa vozil naokoli.

Sara Memon, 6. a

Zabavna zabavna družina

Na koncu vasi je živela zabavna zabavna družina. V zabavni zabavni družini so živeli: zabavna zabavna mama in oče ter zabavna zabavna sestra in brat.

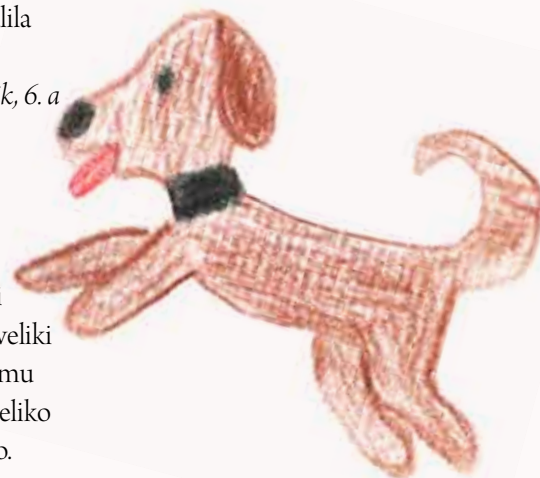
Nekega dne je zabavna zabava mama rekla bratu in sestri, naj zalijeta cvetlice. Cele dneve sta se pripravljala, kdo naj bi zalil cvetlice. Mama je kmalu zabavno zabavno znorela. Minili so štirje dnevi, a nihče ni zabavno zabavno zalil cvetlic. Potem je mama zabavno zabavno zalila cvetlice.

Larisa Jagodnik, 6. a

Veliki psi

Nekoč je živel pes, ki je imel velikega velikega mladiča. Veliki veliki mladič je zrasel in je tudi on imel velikega velikega mladiča. Veliki veliki mladič je imel veliko veliko uto. Ko je ta veliki veliki mladič zrasel, mu je veliko veliko uto razneslo. Veliki veliki pes je dobil novo veliko veliko uto. Ko je veliki veliki pes dobil ovratnico, mu je ovratnico razneslo. Veliki veliki pes je dobil novo veliko veliko ovratnico, ki mu je bila prav.

Gašper Rebec, 6. a

Uporniška deklica

Nekoč sta živila neuporniška oče in mama. Imela sta uporniško deklico, ki je imela deset uporniških let. Imela je uporniški stil in uporniške lase. Ker je bila tako zelo uporniška, si je uporniška deklica zgradila svojo uporniško hišico na uporniškem drevesu na uporniškem vrtu. Ker je bila uporniška, nikoli ni poslušala svojih neuporniških staršev in je delala vse, kar je želela.

Se pa je zgodilo, da je nekoč naša uporniška deklica sedela na uporniškem drevesu na uporniškem vrtu v svoji uporniški hišici in videla uporniškega fanta, ki se je uporniško sprehajal gor in dol po uporniški ulici. Uporniška deklica se je tako zagledala v uporniškega fanta, da ni več vedela, ali je angelček ali upornik.

Ker pa je bila uporniška in je uporniško izvedla vse svoje uporniške načrte, saj ji ni nikoli zmanjkalo uporniških idej, je tudi tokrat uporniško pripravila uporniški načrt. Tako je uporniška deklica skočila iz svoje uporniške hišice z uporniškega drevesa in ... obležala na uporniški travi.

Zakaj? Tega ne znam povedati, ker sem takrat odšla domov na kosilo.

Uporniška Lara Dujc iz uporniškega 6. a

Velika velika hiša

Nekoč je na robu mesta stala velika velika hiša.

V njej so živeli veliki veliki ljudje.

Veliki veliki ljudje so imeli velikega velikega psa in veliko veliko mačko. Velik velik pes je velikokrat lovil veliko veliko mačko. Veliki veliki živali sta imeli tudi veliki veliki imeni. Velikemu velikemu psu je bilo ime Šarik in veliki veliki mački je bilo ime Mimi. Vedno sta veliko veliko jedla. Nekega dne je prišlo veliko veliko gostov. Veliki veliki živali sta se ustrašili in zbežali. Tako ju ni bilo veliko veliko časa nazaj. Hiša pa je še zelo zelo veliko veliko časa ostala na robu mesta.

Tadeja Ivančič, 6. a

Lepa lepa podgana - muca

Nekoč je živila ena lepa lepa princeska. Ta lepa lepa princeska je imela eno lepo lepo sobo in ko je nekoč lepo lepo spala, je v njeno lepo lepo sobo prišla ena lepa lepa podgana in jo lepo lepo zbudila. Lepa lepa princeska se je lepo lepo zbudila in lepo lepo podgano lepo lepo pozdravila. Lepa lepa podgana je vprašala lepo lepo princesko, kje skriva svoje lepo lepo ogledalo.

Lepa lepa princeska se najprej lepo lepo obotavljala, a ji je naposled lepo lepo povedala, da je v njeni lepi lepi omarici. Lepa lepa podgana je poiskala v lepi lepi omarici in se pogledala vanj. Ko se je videla, se je v hipu spremenila v lepo lepo, najlepšo belo muco. Lepa lepa princeska se je začudila in lepo lepo muco stisnila k sebi. Obdržala jo za vedno. Lepo lepo sta živeli do konca svojih lepih lepih dni.

Tina Šircelj, 6. a

Poredni prstki

Živel je majčken majčken prstek na nogi. Zraven so bili še drugi prsti. Največji je rekel: »Bomo pili! » In nato je srednji prstek rekel: »Bomo jedli!« Pa je najbolj majčken rekel, da bo vse mami povedal. Zato so ga bratci majčkeno majčkeno požgečkali. Pa je ta majčkene majčkene spet rekel: »Bom raje doma z deklino ostal, pa žgance žgal, vi pa kar pojdite, pa se čisto majčkeno napijete, pa bo mama opazila, da ste majčkeno majčkeno pijani. «

Kristina Urh, 6. a

Luškana luškana televizija

Nekoč je živila ena luškana luškana televizija. Ta luškana luškana televizija je kazala vse luštkane luštkane programe. Vendar se je nekega luštkanega luštkanega dne luškana luškana televizija pokvarila in ena luškana luškana deklica je bila luštkano luštkano jezna in je luštkano luštkano televizijo luštkano luštkano razbila.

Tina Urh, 6. a

ne norčije

Razbita jajca

Takrat sem bila stara šest ali sedem let. Zelo sem si želela biti kraljica, zato sem se našemila v kraljico.

Kakor vsako leto sva se z mojo starejšo sestro in najinimi prijatelji dan pred pustom našemili. Jaz sem bila kraljica. Vsi smo nestrpno čakali mojo sestro Doris, saj se je dolgo časa oblačila in urejala, da je postala Kitajka. Končno se je uredila in hitro smo odšli do prve hiše. Ko so odprli vrata, smo v zboru povedali: »Od hiše do hiše, od vrat do vrat prinašamo srečo in srečno pomlad. Zato pa nam dajte en dinarček, dva, tri krofe, tri bobe in košček mesa.« To smo ponovili pred vsako hišo in skoraj vsak nam je dal dve ali tri jajca, prijazni sosed pa nam jih je dal celo šest. Seveda smo poleg jajc dobili še sladkarije, banane, pomaranče ... Vse dobrrote smo dajali v koš, ki sem ga nosila jaz.

Ko smo obiskali že vse bližje hiše, smo odšli domov. Tam smo začeli prazniti koš. Najprej smo vzeli iz njega sladkarije, potem ... na vrsti so bila jajca. Ko sem z roko segla v koš, sem zatipala samo lupine. Ugotovili smo, da smo vse stvari dajali na jajca in zato so se čisto vsa strla.

Tisti dan je bil slab, ker so se nam strla vsa jajca, dober pa, ker smo se dogodku z jajci zelo smejali.

Špela Barbiš, 6. b

Pijanec in pes

S prijateljico sva se našemili v klovna. Odpravili sva se po mestu. Šli sva od hiše in hiše in spraševali: »Ali imate kaj za pusta hrusta?« Ljudje, ki so nama odpirali vrata, so bili prijazni in naju obdarili.

Prišli sva do neke hiše in odprl nama je star mož. Vprašali sva ga: »Ali imate kaj za pusta hrusta?« Šel je v hišo in se kmalu vrnil. V roki je držal prazno steklenico, s katero je mahal proti nama, zato sva stekli proč. Nisva bili še daleč, ko je steklenico vrgel za nama, vendar naju ni zadel. Čez nekaj časa pa naju je začel loviti še nek pes. Dobro je bilo samo to, da sva bili blizu mojega doma.

Ko sva bili pri meni, sva si oddahnili, saj naju je srečanje s pijancem in kasneje še psom zelo prestrašilo.

Barbara Škrli, 6. b

Raztrgana obleka

Za pusta sem se z bratom in bratrancem odpravila po vasi Brce. Vsi trije smo bili čudovite pustne šeme, sama sem bila princeska. Pri sosedih Tonci so bile pred hišo spolzke stopnice. Sploh nisem pomislila na to, zato sem pogumno stopila nanje. Tako sem padla, da sem si skoraj zlomila nogo, raztrgala pa sem si tudi obleko. Šla sem domov, se slekla in obleko vrgla v smeti, saj ji ni bilo več pomoči. To je bil moj najslabši pust.

Katja Firm, 6. b

Prestrašila sem se

Na pustno soboto smo se s prijatelji odpravili na potep. Vsi smo bili našemljeni. Bili smo zelo razigrani, hodili smo od hiše do hiše in razveseljevali ljudi. Po mestu so hodile tudi druge pustne maske. K nam je prišel škoromat, me zgrabil in namazal s črno barvo. Zelo sem se ga prestrašila. A čez nekaj trenutkov si je škoromat snel masko in ugotovila sem, da je to le nek moj prijatelj. Bilo mi je zelo smešno, saj sem se prestrašila svojega prijatelja.

Nina Renko, 6. b

Strah ima velike oči

Bila je polna luna in noč je bila zelo svetla. Vsak večer, preden ugasnem luč, v postelji berem kakšno zanimivo knjigo. Tudi ta večer je bilo tako. Ko sem ugasnila luč, sem nekaj minut bedela in gledala temen strop. Nenadoma pa sem nekaj zaslišala v kotu sobe. Veter? Preprih? Niti ganiti si nisem upala. Dolgo časa sem zbirala pogum, da bi prižgala luč. Opogumila sem se in hitro planila k stikalu. Ko se je prižgala luč, v kotu nisem videla ničesar. Prižgala sem še luč, ki osvetljuje celo sobo, vendar zopet nisem videla ničesar, zato sem se še bolj prestrašila. Počasi in previdno sem se odpravila spat v dnevno sobo. In od tedaj vedno spim pri prižgani luči.

Teja Gale, 6. b

Ko sem bil mlajši, me je bilo ponoči strah raznih predmetov, saj sem mislil, da se nekateri spreminjajo v pošasti.

Spomnim se, da sem se neke noči zbudil in se obrnil na drugo stran ter poskušal ponovno zaspati. Vrata moje sobe so bila odprta, zato sem videl v sestrino sobo, ki je nasproti moje. Zagledal sem se v neko stvar, ki je rasla, in zazdelo se mi je, da hodi proti meni. Postalo me je strah, zato sem prižgal luč. Tedaj sem v sestrini sobi videl samo veliko plišasto igračo.

Zjutraj se mi je ta dogodek zdel zelo smešen in spoznal sem, da ima strah velike oči.

Rok Renko, 6. b

Pred nekaj dnevi, ko mojega brata ni bilo doma, sem morala nakrmiti zajce. Odprla sem zajčnik, jih vzela ven in pustila na vrtu ter nanje pozabila.

Kasneje me je mama poslala na vrt po nekaj zelenjave za pripravo kosila. Prišla sem do peteršilja in že sem ga hotela odrezati, ko se je peteršilj začel premikati. Bilo me je strah. Sklonila sem se, da bi pogledala, kakšen peteršilj je to, ko je na mojo glavo skočil zajec. Mama je vse to opazovala. Ko je videla, da sem se prestrašila in česa sem se prestrašila, se je začela smejati. Najbrž sem bila res smešna, saj sem se prestrašila domačega zajca.

Barbara Škrlič, 6. b

Zagotovo je bilo vsakega človeka kdaj strah. Tako je bilo tudi mene.

Bilo je nekega dne, ko se je bratec Matej hotel igrati z mano. Jaz sem takrat igrala računalniške igrice, Matej pa me je poklical, naj se pridem igrati z njim. Zaprla sem igrico in šla za njim, vendar nisem šla v njegovo sobo, ampak sem se skrila za vrata kopalnice, da bi ga prestrašila. Ko je opazil, da me ni, me je začel iskati, celo mamu je vprašal, kje sem. Jaz sem vse to opazovala in se tiho smejala. Ko sem videla, da me najbrž ne bo našel, sem začela ropotati, da bi vzbudila njegovo pozornost.

Tedaj pa je Matej prišel v kopalnico in jaz sem se ga tako prestrašila, da sem na ves glas zavriskala. Takrat se je začel smejati Matej, za njim pa tudi jaz.

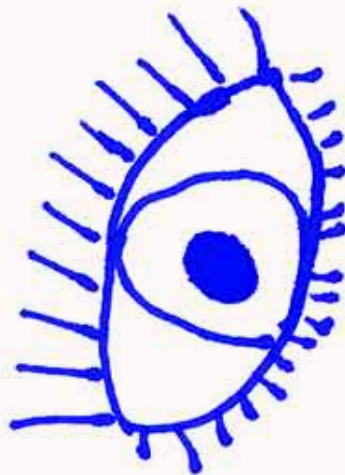
Torej, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Špela Pugelj, 6. b

Nekega dne sem se odpravila na počitnice k prijateljici Tamarji v Jelšane. Sklenili sva, da greva na sprehod v gozd. Pripravili sva si malico in šli. Pot ni bila ravno kratka. Prišli sva do lovske kočice, pomalicali, se pogovarjali in se čez nekaj časa odpravili proti domu.

Nekje na sredi poti pa je nekaj glasno zašumelo. Takoj sva pomislili na medveda. Začeli sva teči in nisva se ustavili do doma. Utrujeni sva sedli na klopi pred Tamarino hišo in se začeli pogovarjati. Nobena ni videla medveda in mogoče sva se prestrašili samo veje, ki je padla z drevesa.

Anita Janežič, 6. b

Sedmi razred

Zakaj pa ne bi tudi mi pesnili o ljubezni?

Ljubezni ne moreš kupiti
in jo v omaro zakleniti,
ljubezen si moraš z drugim deliti.

Ljubezen se s tabo rodi
in spremlja te do zadnjih dni.

Ljubezen ni bolezen,
ljubezen je zdravilo,
ki ti daje moč in energijo.

Ljubezen več oblik ima,
najlepša verjetno je ta,
ki si jo delita dva.

Ljubezen je lepa in sladka,
včasih pa se zgodi,
da dela ti skrbi.

Ves nesrečen in otožen iščeš
ljubezen vsepovsod,
kot da skrila se je v kot.

In na koncu ugotoviš,
da ljubezni najti mogoče ni,
ker ljubezen sama se rodi.

Matic Petrovič, 7. a

Ljubezen je bolezen,
ki se začne,
konča pa ne.
Za ljubezen zdravila ni,
zato v lekarno sploh se ti ne mudi.

Urša Gombač, 7. a

Otroci ponavadi o ljubezni ne govorijo,
saj se nekateri temu smejiyo.

Pravijo, da starci o ljubezni ničesar ne vedo,
ampak oni so tisti,
ki o zlati poroki radi povedo.

Ni noro, če zaljubljen si,
saj ljubezen vedno živi.

Anže Počkaj, 7. a

Ljubezen je norost,
čez jarek skače,
kjer je most.

Ko zbolíš za bolezen,
ki imenuje se ljubezen,
si oprezen
in zelo jezen,
če kdo vtika svoj nos
v tvoje osebne stvari in skrbi.

Doma postaneš zaščitniški,
v šoli pa počitniški.

Saj ljubezen je kot elektrika,
ki te stresa,
ko to najmanj pričakuješ
in ko se ne posvetuješ.

Aljaž Frak, 7. a

Ljubezen je lepa,
če ljubita se dva,
a kaj, ko se fant z dekletom igra.

Ljubezen je lepa,
ljubezen je vse,
če fant ljubi le eno dekle.

Ljubezen je zvesta,
je velik zaklad,
kdor v srcu jo nosi,
je silno bogat.

Nina Škrab, 7. a

Ljubezen je čudna,
je sladka in grenka;
včasih je vljudna,
včasih brez cvenka.

Ves si zasanjan,
hodiš po zraku,
po MSN-ju se zмениš
za randi v mraku.

Jaka Valenčič, 7. a

Ljubezen je kot bolezen
– te zasvoji in obnori.
Ni več mar ti za ostalo,
le še srček bije ti.

Ljubezen je sebična,
nikoli za vse pravična.
A ljubezen potrebujemo,
kot zrak, ki ga vdihujemo.

Kaja Ujčič, 7. a

»Štrudel«

V vasi Sabonje na obrobju Brkinov so vedno – in tako je še danes – rasla sočna jabolka. Ljudje so jih skrbno pobirali in spravljali za zimo.

V neki revni družini je dan pred božičem mati razmišljala, kako bi svojim otrokom pripravila kakšen priboljšek. V shrambi je imela moko, malo sladkorja, masla in nekaj sočnih jabolk. Zamesila je testo za kruh, narezala je jabolka, jim dodala sladkor in maslo in s to zmesjo posula polovico testa ter oblikovala majhno štručko. Iz druge polovice testa pa je naredila kruh in oboje spekla.

Na božični večer je na mizo pogrnila bel prtček, postavila nanj majhno štručko z jabolki in jo posula s sladkorjem, nato pa poklicala otroke k večerji. Najmlajši, Vid, se je ob pogledu na štručko začudil: »Mama, zakaj si pa danes spekla samo štruce del?« Mama se je samo nasmejala in razrezala štručko z jabolki. Otroci so jo s slastjo pojedli. Potem jim je mama morala obljubiti, da jim bo tako dober kruh še kdaj spekla. Zmenili so se, da ga bodo imenovali štru-del.

Tako se v naših krajih po domače tej, seveda nekoliko izboljšani, slaščici še vedno reče »štrudel«, čeprav je pravo ime zanjo jabolčni zavitek.

Razlagalno pripovedko sem si izmislil s pomočjo svoje mame Metke.

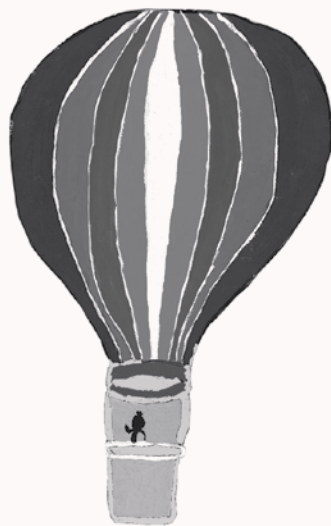
Jan Možina, 7. a

Zakaj levi živijo v savani?

Nekoč je v krasnem gozdu sredi sveta živel zajec. Pa se je zgodilo, da se je pred njegovim domovanjem naselilo krdelo levov. Zajec ni bil zadovoljen in je leve nagovoril: »Če me ujamete, grem v savano jaz, če ne, odidete tja vi.« Levi so se strinjali. Izbrali so največjega in najmočnejšega leva. Ko sta se začela loviti, je zajec zavil na minsko polje. Ker je bil majhen, je skakal med minami, lev pa je bil težak in je stopil na mino. Zajec se je zasmel in rekel: »Lion's in the air.« Tako so levi izgubili in morali so v savano.

Šalo priredil Jošt Reberc, 7. a

Od kod imena kočanskih vasi?

Prve hiše v Zabičah so bile zgrajene ob Vel'ki vodi, kjer je raslo veliko bičevja. Prebivalci so si zidali bivališča ob bičevju – za bičevjem in tako je nastalo ime Zabiče.

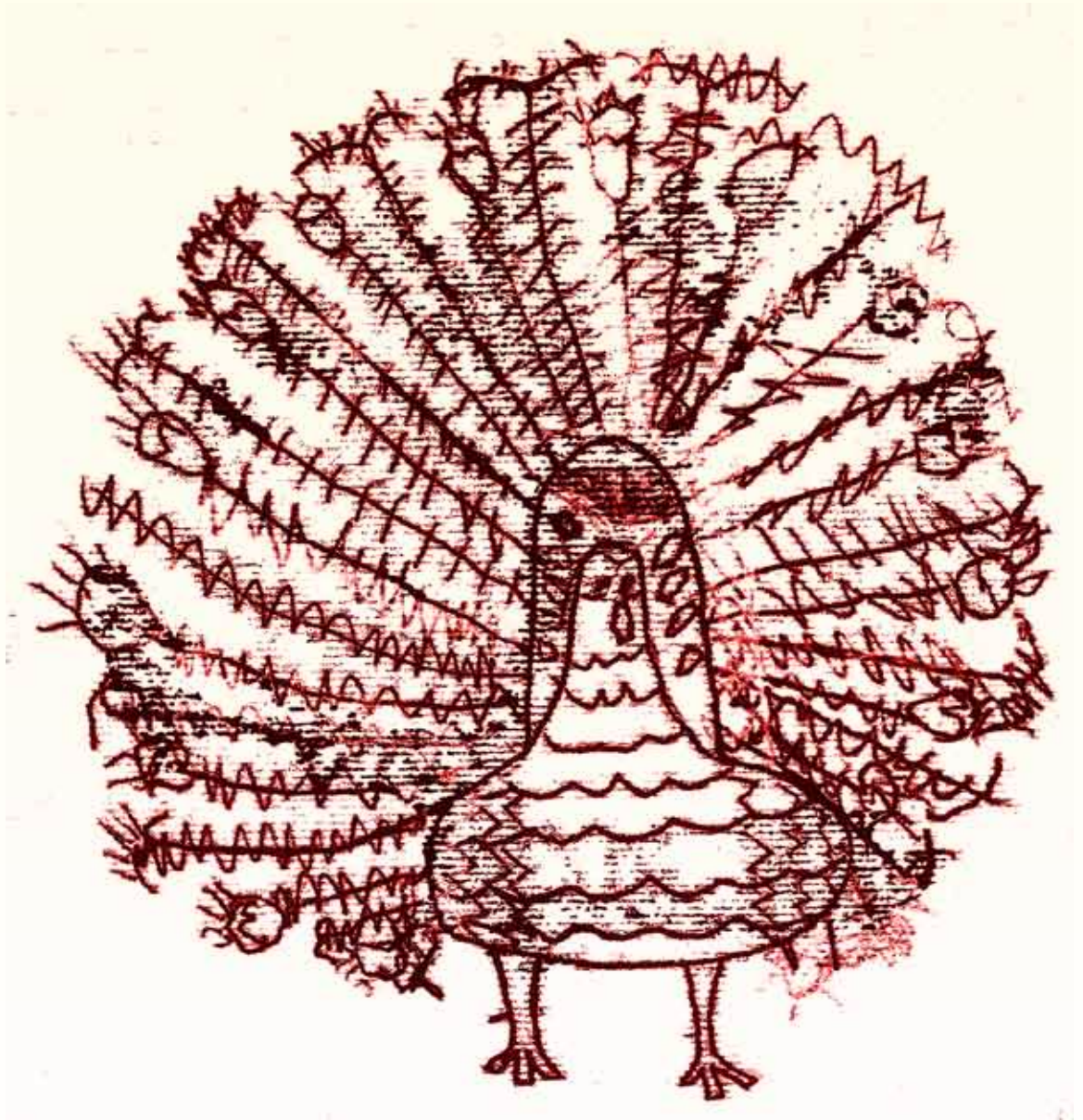
Ko je voda močno narasla in segla čez bregove, so začeli ljudje bežati, ustavili so se na Selih. Tako je nastal zaselek Sela. Od tu jih je začela odganjati močna burja in iskali so zavetje pod grajami in sčasoma je nastala vas Podgraje. V te kraje je zašel naključni popotnik in spraševal za pot. Ko je zapuščal vas, so se začeli ljudje spraševati: »Kud je šou?« Od tod ime Kuteževo.

Razlagalno pripovedko sem zapisala po pripovedi svojega dedka Franca Iskra, ki živi v Zabičah. Po njegovi pripovedi je zapisana tudi v knjigi Skrivnosti, vtikane v Kočanijo.

Kaja Ujčič, 7. a

Osmi razred

Likovni pesmi

So dame si
klobuke nadele,
bile vse svečane,
prav nič zaspane.
S pokrivali vseh barv in oblik
počastile angleške kraljice so lik.

Andrej Maljavac, 8. b

Ko zjutraj vstanem,
oči si pomanem.
Vidim pred sabo
sonce.
Mama
premetava lonce.
Oče posteljo še greje,
ko sestra iz nje se prismeje.

Staša Frank, 8. b

Pesmi z akrostihom

Zeleni galeb

Galebi po nebu letijo.
Rdeče je nebo.
Eden, prelepi zeleni
Galeb, k deklici
Ani prileti.
Modro jo pozdravi:
»**O**jla, draga Ana!
Res lepo, da sem vas našel.
Ana, o Ana!
Naš dragi gospodar,
On, vam poljub pošilja.«

Grega Morano, 8. b

Zaljubljenost

Sem dekle, ki čaka
Te vse dni,
Atebe ni.
Še enkrat verjemi mi.
Ali naj tudi jaz zaupam ti?

Fraza dobra bi bila, da
Rad me imaš.
Ato resnica
Nikoli bila ni,
Ker ob meni tebe ni.

Staša Frank, 8. b

Moja pesem

Tisoč besed pokrila je sneg.
Ostale so le še z
Meglo pokrite noči, ker tebe več ni.
Še vedno boli!
In še vedno moje srce trpi in
Črnina je oblila moje dni.

Še zdaj mi
Poveš, da vse besede
Enkratne so bile
Laži in to me še toliko bolj boli.
Ati tega ne veš in nikoli ne izveš.

Špela Tomšič, 8. a

Luka moje je ime,
Urno trudim pesem pisat se,
Ker rad harmoniko igram,
A pesmi pisati ne znam.

Žalostno v list strmim,
Grizem nohte in molčim.
Ugotavljam pa trdno:
»**R**es, pesnika iz mene ne bo.«

Luka Žgur, 8. a

Moje jutro

Leno je to zimsko jutro,
Utrujen v postelji ležim,
Kmalu zazvoni mi ura,
Avstati ne želim.

Že cerkveni zvon zvoni,
Glava težko se bistri,
Uf, mi šola ne diši,
Raje poležaval bi.

Luka Žgur, 8. a

Moj svet

Moj svet:

Ambiciozen,

Resničen,

Težak,

Iskren.

Nagrajuje delo, trud in poštenje.

Sem malo ...

Trmast?

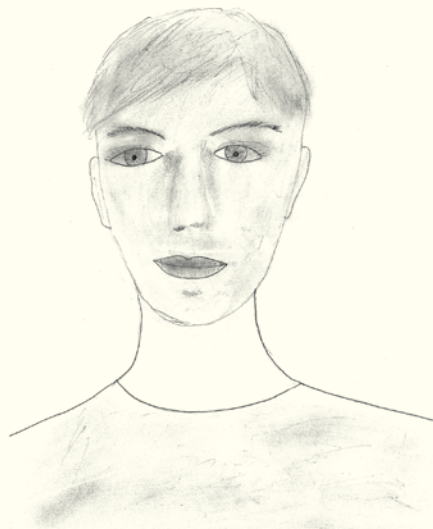
OK.

Prav, tudi to je včasih dobro.

Ampak kaj hočemo?

Resnica je to!

Martin Stopar, 8. a

Zaspani dan

Kaj nič se danes ne dogaja?

Atako rada bi se zasmejala.

Jaz zjutraj komaj sem vstala,

Ampak mama mi ni spati dala.

Bilo je res lepo

Opoldne na kosilu.

Špageti in meso,

To mi je res prijalo!

Jabolko, sladica,

Ampak zame je bolj kislica.

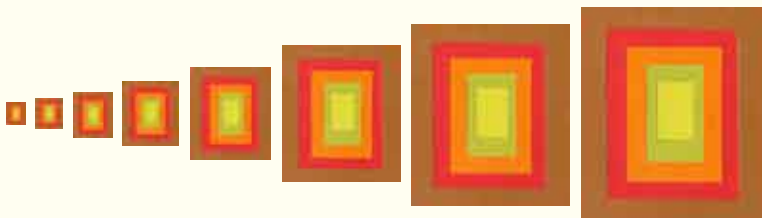
Nič ni boljšega od

Češnje te rdeče

In nič ni lepšega od

Čaše sreče.

Kaja Boštjančič, 8. b

Belo in črno

Telo, ki kroži okrog sonca.
Jasnost in modrina,
Angeli, ki vstopajo v nebesa,
Šepet, ki išče dušo.
Asonce izgine in megla jasnost zakrije.

Nebesa se zameglijo!
En obrat in ko si na vrhu, padeš na tla; spet se zavrti ista zgodba.
Misli so zopet svetle, a kmalu se stemni.
En pogled – pa se zopet vse zjasni in
Cvetje v očeh odnese skrbi.

Tjaša Nemec, 8. a

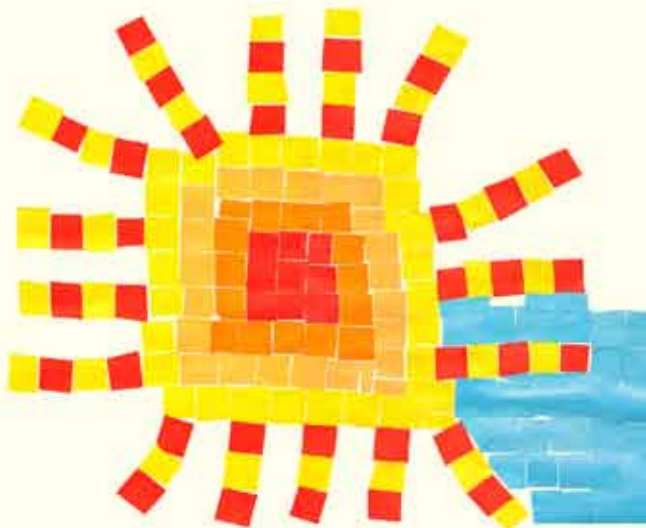
Poletje

Valovi šumeči,
Ananas na palmi;
Lahko si upam reči, da
Enkratno je bilo.
Nihče se ne sramuje, saj
Tako lepo nam je bilo.
In kdor si izmišljuje,
Naj hitro obmiruje, saj
Afrike ne občuduje.

Plaža je bila peščena,
Evi se je koža skoraj vnela.
Takšno sonce je bilo, da
Evi je postalo še slabo.
Ribe so prihitele,
Nam na pomoč priskočile in
Evo poštropile.

Ljudje naj si kar mislijo,
Jezike brusijo in Afriko obiščejo.

Valentina Peternelj, 8. a

Drobtinice

Pot je dolga
kot naše življenje.
Je kot vijugasta črta,
na kateri ni samo trpljenje.

Staša Frank, 8. b

Dobri prijatelji
so kot zvezde.
Ne vidiš jih vedno,
ampak veš, da so zmeraj tu.

Valentina Peternelj, 8. a

Gas pritiska,
zategne ročno,
guma zapiska,
parkira bočno.

Kje voziti se je naučila?
To je vse, kar me zanima!

Grega Morano, 8. b

Življenje ni praznik,
življenje je šolski dan.

Luka Žgur, 8. a

Mama peče potico,
jutri bo pekla pico.
Ko bo na mizo položila jo,
okrog vse dišalo bo.

Kaja Boštjančič, 8. b

Na svetu si, da ješ,
na svetu si, da piješ,
na svetu si, da zaživiš.

Andrej Maljavac, 8. b

Kaj bi radi slišali o mladih ljudeh?
Da so prijazni,
da pozdravljajo,
da pomagajo,
da spoštujejo,
da so veseli
in razumejo tudi vas,
ki niste več mladi,
in živite ob nas.

Martin Stopar, 8. a

Samo ti

Ljubezenske pesmi

Tvoji lasje se bleščijo kot zlato,
tvoje oči kot diamanti,
tvoje ustnice so sladke tako,
da bi jih želel poljubiti vsakdo.

Tvoje pegice me privlačijo zelo,
posute po nosku prelepem.
Zenice v očeh se mi zvečajo,
ko s sijajem tvojih oči se srečajo.

Želim si biti s teboj,
želim si tvoje bližine,
želim si biti le tvoj
in da to nikdar ne mine.

Želim si, da bi bila z menoj
in ne bi bilo več praznine.

Grega Morano, 8. b

Ne morem tako živeti,
ker hočem tebe imeti.
Ne morem spati,
ker misli nate ne morem pregnati.
Ne morem pisati,
ker besed pravih ne morem najti.
Ne morem te pozabiti,
ker nočem te izgubiti.
Ne morem oditi,
ker ne morem te zapustiti.

Lahko pa te rada imam
in te za prijatelja imam.

Valentina Peternelj, 8. a

Ti si vse, kar imam.
Danes si tu in jutri tam.

Ti si vse, kar imam,
zaradi tebe mi je polepšan dan.

Ti si vse, kar imam
in zato te še bolj rada imam.

Špela Tomšič, 8. a

Rada bi poletela,
z njim zaživela.
Razprla bi krila,
nikoli se ne zbudila.
Gledala bi njegov obraz,
poslušala njegov glas.
Ujela bi svoje sanje,
le on bi vedel zanje.
Nikdar ne bi potonila,
ljubezen se ne bi zlomila.
To je domišljija,
vse moja je fantazija.
Uresničila se ne bo,
ker ne ljubim ga tako močno.

Staša Frank, 8. b

Ko se zbudim,
zagledam tebe.

Tvoje oči so krasne,
tvoje oči so sinje kot morje,
ki krasi obzorje.

Ko v šoli pišem,
ne pišem,
ampak tebe rišem.

Ko pa se zvečer spat odpravim,
si lahko noč zaželim,
luno pogledam
in tebe zagledam.

Jani Afrič, 8. b

Ljubezen je čustvo,
ki se s tabo rodi
in te spremlja v življenju
skozi vse dni.

Ko pa človek umre,
ljubezen z njim gre,
spremlja ga v nebesa,
saj na zemlji ni slovesa.

Kaja Boštjančič, 8. b

Nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav je to sonce, kamen,
pesem, knjiga, češnja ali jaz.

Nekoga moraš imeti rad,
mu zaželei lahko noč,
ga poklicati vsak dan
in mu polepšati čemeran dan.

Sama ljubiti še ne znam,
sama ljubiti še nočem,
sama pri svojih letih še svobodo hočem.
Ne oziram se na to,
da vsi »poparčkani« so,
da vsi zaljubljeni gledajo.

Vedno vsi sprašujejo me,
če zaljubljena sem kaj.
Naveličano jim odgovarjam,
da nisem in še ne bom.
Svobodo hočem in
zaradi zaljubljenosti še ne jočem.

Vendar nekoga moraš imeti rad,
na nekoga moraš pomisliti vsak dan,
z nekom si moraš polepšati dan.
Ne razumem, kako je nekaterim težko reči,
tri majhne besedice le,
tri majhne besedice,
ki povedo vse
– rad te imam.

Tjaša Nemec, 8. a

V gozdu tihotnem grad zaklet,
v njem spi princeska že mnogo let.
Z njo ves njen grad
legel je spat.

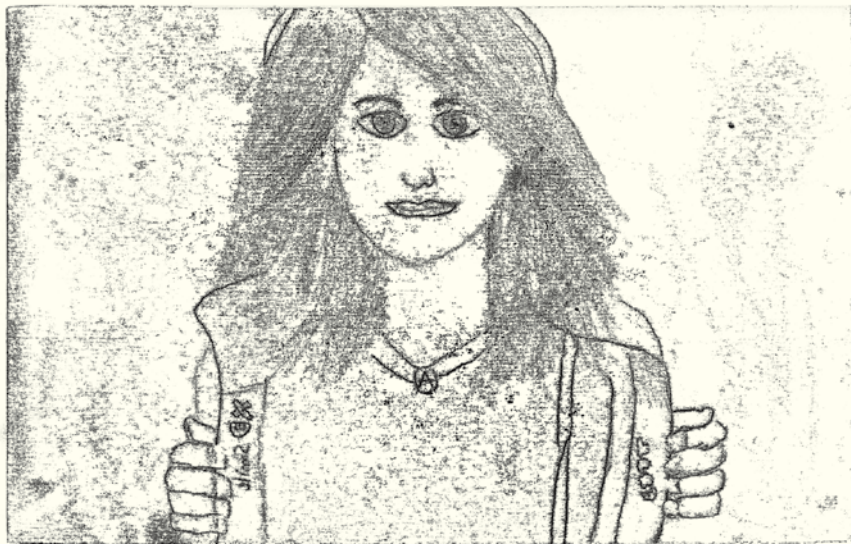
V rosi jutranji
vitez mlad
konja prijezdi
prav pred grad.

Ker ga do nje
vodi srce,
da ji poljub
na speče ustnice.

Zdrami princeska
se takrat,
zdrami se z njo
ves stari grad.

To pa to!
Vitez je njo
vzel za ženo.

Andrej Maljavac, 8. b

Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal.

Valentin Vodnik: Dramilo

Brez dela, ni jela. Tako si razlagam Vodnikove verze. Delati? Kaj mladim to pomeni? Ali moramo kopati v rudniku, da dobimo kaj za pod zob?

»Greš v šolo, tam se kaj lepega naučiš, prideš domov, se vržeš v naslonjač in zakričiš: »Lačen!« Takoj ti ustrezemo, ti pa se še cel dan dereš, ješ in gledaš televizijo. Ko se tega naveličaš, se usedeš za računalnik in igraš igrice tako naglas, da se sosedje pritožujejo. Ko te zjutraj zbudimo, spiš še eno uro, zamudiš pouk in za zamudo so krivi straši.«

Toko naše življenje vidijo naši starši. Kaj pa mi?

»Tastari te zjutraj zbudijo tako zgodaj, da je to že krivica. Samo malo še podremaš, da ne boš v šoli slabe volje. Potem jim avto ne vžge, zato zamudiš pouk. Učiteljev ne zanimajo starši, ampak ti. Naderejo te, če zamudiš minutko ali dve. Obtožijo te, da lenariš. In nato jih moraš še cel ljubi dan prenašati, kako trobijo v prazno.«

Sicer pa je res, da se moraš česa naučiti, če nočeš beračiti. Vendar, zakaj bi se moral učiti fiziko in kemijo, če želiš kot odrasel, imeti lokal. Mar moraš obvladati fiziko, da natočiš pijačo, ali pa kemijo, da pijačo postrežeš? Mislim, da ne. Po naši logiki bi se verjetno večina najstnikov prepustila beraški palici. Vendar nas prav zato starši kar naprej preganjajo: »Pojdi se učit, izklopi že enkrat računalnik, ne bodi pozen, pojdi spat ...« Včasih nam gre to na živce. Vendar nam z nenehnim opominjanjem omogočajo, da ne bomo imeli lokala brez fizike in kemije, ampak z njima. Hočejo nas pripraviti, da bomo sposobni zaslužiti denar za svoje življenje.

Denar je sveta vladar. A ni tako?

Če imaš denar, si lahko kupiš obleke, avtomobile, vilo itd.

Usodo si krojimo sami, zato (če nisi pogledal v časovni stroj) nima smisla, da bi se sploh učil, če lahko lenariš, da kar smrdi, in s tem obogatiš.

Mnogi mislijo, da če si milijonar, si najbolj srečen človek na svetu. Vendar, ali je res tako? Kaj bi bil raje? Bogataš, ki si lahko vse kupi, ali oseba, ki nima denarja za razsipanje, ki je poročena in ima otroke, ki živi pod streho, ki si jo je sama zgradila. Med njima je velika razlika, vendar ta ni v denarju. Bogataš si lahko kupi vilo, posvoji otroke in ima prelepega partnerja, ki ga sploh ne ljubi. Mislim, da je druga oseba srečnejša, saj je obkrožena z ljudmi, ki jo imajo radi. Trudi se za svojega partnerja in otroke, za hišo je morala trdo delati. Ta oseba je bogatejša od bogataša samo za to, ker se vsak dan trudi in ne lenari. In končno sem prišel do sklepa. Čeprav težko priznam, imajo starši prav, ko nas silijo k učenju in delu. S tem, ko jim moraš pomagati pri raznih opravilih, se navadiš novih in novih stvari, ki ti pomagajo, da postaneš srečna oseba.

Grega Morano, 8. b

Letos hodim v osmi razred. Prav kmalu se bom moral odločiti za nadaljnje šolanje. Verjetno bom izbral bistriško gimnazijo, saj je v mojem domačem kraju. Po končani srednji šoli se bom vpisal na veterinarsko fakulteto. Želim si postati veterinar, ker imam zelo rad živali, imel bi veliko plačo in še kakšno lepo in mlado veterinarko bi spoznal ...

Mnogi mi pravijo, da ta poklic ni zame, da zahteva preveč učenja in da bom moral umetno ..., saj veste kaj. Ampak mene to nič ne moti. Veterinar si želim postati že od malega. Že pri treh letih sem rad risal živali z dolgimi repi, še najraje

kače. In vedno, ko me je mama prosila, naj narišem kaj drugega, sem stvari, ki sem jo narisal, dodal dolg rep. Potem sem zadovoljno rekel: »Lep.« Med odrasčanjem je ta ljubezen do živali v meni le še naraščala, zato resnično upam, da bom postal veterinar.

Če pa bom preveč lenaril, bodo ocene slabe in ne bom imel dovolj točk, da bi me sprejeli na veterinarsko fakulteto. Nato se bom zapil, začel jemati mamila in postal bom kriminallec. Denarja bom imel malo in še kar ga bom imel, ga bom zapil, zato bom verjetno beračil po Ilirski Bistrici.

Luka Žgur, 8. a

Naši pogovori

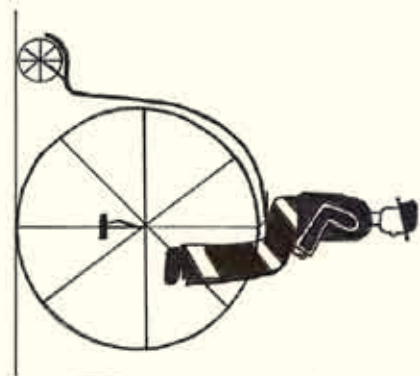
Anka Peruzin, dobrotnica iz sosednje ulice

Vsi ljudje se znajdemo v položaju, ko potrebujemo pomoč drugih. Pomagamo članom družine, sosedom, prijateljem ... Obstajajo tudi posamezniki, ki ne gledajo samo na omenjene vezi, pač pa nesebično pomagajo tudi ljudem, ki jim usluge ne bodo mogli vrniti. Ena izmed takih oseb je gospa Anka Peruzin, upokojenka iz Ilirske Bistrice, s katero sem se pogovarjal o njeni dobrodelni dejavnosti.

Vem, da ne mine dan, da ne bi bili v Domu starejših občanov v Ilirski Bistrici. Od kdaj hodite tja in kaj tam počnete?

Konec zime leta 1995 je imela v Domu starejših občanov v Ilirski Bistrici gospa zdravnica

Metka Klevišar predavanje o starejših ljudeh po domovih, o njihovih potrebah in željah. Med drugim je omenila molitvene skupine. Pri teh besedah me je obšla misel, da bi tukaj lahko sama kaj storila. Tako smo se z dovoljenjem vodstva doma že

v marcu (bil je postni čas) ob sobotah ob šestnajstih začeli srečevati v domski kapeli. Od leta 1999 pa hodim tja vsak dan. V oktobru leta 2001 me je prejšnji župnik gospod Bogdan Berce prosil, če bi bila lahko izredna delivka svetega obhajila, ker bi to moralo biti varovancem doma omogočeno. Tako vsak dan molimo rožni venec pa tudi zapojemo. Ob koncu vsem podelim sveto obhajilo. Če se kdo ne more udeležiti obreda, pa želi prejeti sveto obhajilo, mu ga nesem v sobo. Od avgusta 2008

pa prihajam v dom eno uro pred molitvijo in peljem dementno varovanko na sprehod.

Kako vas oskrbovanci sprejemajo, se navežejo na vas?

Sprejeta sem zelo lepo, tudi pri vodstvu doma. Redne molivke se že zgodaj zbirajo na hodniku, ki vodi v kapelo. Prav veselo se zasmеjejo, ko me zagledajo. Nekatere me kličejo: »Moj angelček.« Navezanost pa je obojestranska. To sem občutila lansko jesen, ko sem si zlomila nogo in dva meseca nisem mogla v dom. Nekatere so me jokaje klicale po telefonu in mi povedale, kako zelo me pogrešajo. Tudi meni je bilo hudo.

Nekemu fantu iz Brazilije ste botra na daljavo. Kaj pomeni biti boter na daljavo?

Biti boter nekomu pomeni pomagati mu vsestransko. V tem primeru pride v poštev denarna pomoč in pa molitev. To je urejeno preko Misijonskega središča v Ljubljani. Botra sem Claytonu iz Brazilije in zanj vsak mesec darujem 21 E. S tem je otroku omogočeno bivanje v šoli, in sicer ves dan od šestih do osemnajstih. Dopoldne je pouk, popoldne pa delavnice. Otroci imajo tako možnost izučiti se raznih obrti, da si, ko odrastejo, lahko služijo kruh.

Upate, da boste Claytona kdaj srečali?

Mislim, da ne na tem svetu. V večnosti pa prav gotovo. Upam.

Ste tudi dejavna članica Serra kluba. Kaj počnete v okviru tega kluba, kaj je njegova osnovna dejavnost?

Serra klub je molitvena skupina za duhovne poklice. Ime ima po ustanovitelju Juniperu Serra. V Sloveniji je pet takih klubov. Vsak ima svojega kaplana. Pri nas je to doktor Ciril Sorž. Brez duhovnika oziroma kaplana in dovoljenja gošpoda škofa se skupina ne more ustanoviti. Zbiramo se dvakrat mesečno. Namen skupine je moliti za duhovne poklice in se izobraževati. Imeli smo že različne teme: o Mariji, Svetem Duhu, molitvi oče naš, o svetosti, o sveti maši, poslanstvu žene v Cerkvi ... Letos je Cerkev razglasila leto sv. Pavla, zato smo se odločili, da razmišljamo o njegovih pismih in potovanjih, na katerih je označjal Jezusov evangelij. Večino srečanj pripravi kaplan kluba. Včasih povabimo tudi zunanje predavatelje. Veliko je stvari, ki jih človek ne razume oziroma o njih sploh ne razmišlja. Ko pa je stvar ali poklic

bolj osvetljen, vse to bolj ceniš in spoštuješ. Vsak poklic je dar.

Ali vam glede na to, da ste tako dejavni, ostane še kaj prostega časa?

Seveda. Dan ima 24 ur. Časa je dovolj za delo in počitek, za druge ljudi in zase. Vse delam z veseljem in kar počnem, mi gre dobro od rok. Rada sem gospodinja, delam na njivi, berem, grem na sprehod ... Za vse je dovolj časa.

Še nekaj me zanima. Za kateri poklic bi se odločili, če bi imeli take izobraževalne možnosti, kot jih imamo danes?

Nikdar nisem imela visokih ciljev. Rada sem v službi drugim. Še vedno je ostala želja iz mladosti. Izbrala bi si najlepši poklic na svetu. Bila bi mati. Imela bi veliko otrok. Zgodaj bi vstajala in pozno šla spat. Otroke bi učila, da bi živeli v skladu z božjo voljo in ljudem v veselje.

Najlepša hvala za pogovor. Želim vam vse dobro, da boste dobro še dolgo razdajali.

Hvala tudi tebi. Pa še kdaj pridi.

Andrej Maljavac, 8. b

Janja Konestabo, učiteljica solo petja

Z gospo Janjo Konestabo sva se spoznali lansko šolsko leto, ko je na naši šoli učila glasbeno vzgojo. Sedaj me v glasbeni šoli uči solo petje.

Kako se počutite v vlogi učiteljice?

Moram priznati, da je učitelj petja zelo zanimiv poklic, saj je vsak učenec drugačna osebnost in je vsaka ura zame nov izziv. To delo ni enolično, je zanimivo, včasih veselo, včasih pa tudi žalostno.

Kakšno izobrazbo mora imeti učiteljica petja?

Najprej sem končala srednjo glasbeno šolo, potem pa še glasbeno akademijo v Ljubljani.

Koliko let pa traja šolanje?

Hm ... Najprej štiri leta srednje glasbene šole, štiri leta akademije, pred akademijo dve leti pripravništva, ki je bilo včasih obvezno. Lahko pa greš tudi na nižjo glasbeno šolo, ki traja šest let, potem ...

Koliko let pa že poučujete?

Poučevati sem začela, ko sem obiskovala četrti letnik akademije. Torej že tri ali štiri leta.

Kdaj je najprimernejši čas, da se človek začne učiti petja?

Za dekleta je najprimernejši čas med 13. in 14. letom, za fante pa med 17. in 18. letom. Naše glasilke morajo dozoreti. To pa se zgodi, kadar človek mutira, saj pri mutaciji glasilke rastejo. Pri ženskah je mutacija krajša; lahko traja samo tri dni in največ en mesec. Pri fantih je ta proces daljši, saj lahko traja od enega leta do dveh let in pol. Fantom glasilke dlje časa rastejo, saj imajo večje kot dekleta.

Igrate mogoče tudi kak instrument?

Igram, igram ... Lepo berem note za klavir (smeh), tako da klavir znam kar dobro igrati, igram tudi kitaro in na harmoniko Na planincih.

Kaj pa počnete v prostem času?

Sploh ne vem, če imam kaj prostega časa.

Vsak človek ima prosti čas.

Študirala sem tudi tekstil in si v prostem času kaj sešijem. Včasih sem si sešila vse obleke, v katerih sem nastopala. Sedaj šivam vedno manj. Sem pa tudi članica Opere v Ljubljani.

Imate radi adrenalin?

Ne. Ne maram Gardalanda.

Najlepše se vam zahvaljujem za vaše odgovore.

Staša Frank, 8. b

Jani Afrič,

obetajoči talent

Večina fantov rada igra košarko. Moj sošolec Jani Afrič pa jo navdušeno in vztrajno tudi trenira.

Kdaj in zakaj si se odločil za igranje košarke?

Košarka mi je bila že od malih nog všeč. Z očetom sva vedno spremljala televizijske prenose košarkarskih tekem. V drugem razredu sem izvedel za košarkarski krožek. Takoj sem se vpisal in igral eno leto. Ko je trener opazil, da izstopam po znanju, sem začel obiskovati redne treninge, na katerih sem se naučil veliko novih trikov.

Kdaj treniraš?

Treninge imam ob ponedeljkih, sredah, četrtnih in petkih. Zame niso naporni, čeprav moramo biti zelo disciplinirani. Če samo spregovorimo ob nepravem času, moramo narediti za kazen 20 sklec. Trener je zelo dober in se rad šali. Na nekem treningu je rekel, da če zadenemo koš s sredine igrišča, gremo na pico. Vsi smo poskušali, vendar nam ni uspelo. On pa se je obrnil s hrbtom proti košu, vrgel in zadel. Potem nas je peljal na pico, kot je obljubil.

Ali tudi doma telovadiš?

Seveda. Doma delam vaje za mišice, počepe, sklece itd. Včasih tudi s prijatelji igramo košarko. Poraženci plačajo zmagovalcem in, seveda, sebi pico ali pijačo. Rad posnemam slavne košarkarje, kot je Marko Milič. Naučil sem se nekatere njegove trike, zato sem tudi boljši na tekmah.

Paziš na prehrano ali ješ kot večina ljudi?

Ker sem še najstnik, moram jesti čim bolj raznoliko hrano. Čeprav mi zelenjava ne diši preveč, se trudim, da bi se prehranjeval zdravo. Včasih se zgodi, da pojem tudi po tri čokolade na dan, vendar se ne zredim, samo trebuh me boli.

Nameravaš postati poklicni košarkar in igrati v kakšnem velikem klubu?

Zaenkrat je moj življenjski cilj postati poklicni košarkar kot moj idol LeBron James. Mislim, da bom po končani osnovni šoli

začel obiskovati srednjo športno šolo. Moj najljubši košarkarski klub je Cleveland Cavaliers in že od malih nog si želim postati njihov član.

Zahvaljujem se ti za tvoje odgovore in ti želim, da bi se ti uresničile sanje.

Grega Morano, 8. b

Harijske novice

Pred desetimi leti je skupina mladih iz Harij začela izdajati krajevni časopis Harijske novice. Časopis, ki izide enkrat letno, praznuje letos deseti rojstni dan. Pred tremi leti ga je začela urejati gospa Alenka Penko.

Že štiriindvajset let živite v Ilirski Bistrici, v časopisu Harijske novice pa večinoma piše o vasi Harije in njenih prebivalcih. Kako to, da so vam zaupali urejanje Harijskih novic?

Res je, da v Harijskih novicah večinoma piše o vasi Harije, njenih prebivalcih in dogodkih, ki se med letom zgodijo v vasi. Res pa je tudi, da zato novice niso nič manj brane, saj se radi pohvalimo, da jih berejo na petih kontinentih sveta. Z urejanjem časopisa sem začela po naključju, ko so se že vsi moji predhodniki odpovedali temu nehvaležnemu delu.

Letošnjega 26. decembra bo izšla deseta, jubilejna številka Harijskih novic. Ali se na ta dogodek že pripravljate?

Na dogodek se pospešeno pripravljamo že od meseca oktobra dalje, kajti izid novic je povezan z zbiranjem gradiva, finančnih sredstev in s številnimi drugimi opravili.

Kakšna struktura ljudi pripravlja oziroma piše prispevke za Harijske novice?

Prispevke pripravljajo osnovnošolci, srednješolci, študentje, srednja generacija in starejši ljudje.

Ali nam lahko zaupate, kolikšna bo tokratna naklada Harijskih novic?

Izšle bodo v nakladi 1000 izvodov.

Kakšna pa bo cena?

Harijske novice so brezplačne, dobrodošli pa so prostovoljni prispevki.

Kaj vse boste pripravili 26. decembra?

Letos bomo imeli ponovno božični koncert. Po stari tradiciji bomo blagoslovili konje in predstavili dve novi zloženci, ob rojstnem dnevu Harijskih novic pa razrezali slavnostno torto.

Ali pričakujete velik obisk?

Število obiskovalcev je odvisno od vremena. Če bo vreme toplo in sončno, bo obiskovalcev veliko. V nasprotnem primeru bo slednjih bolj malo. Zadnji dve leti smo imeli zelo lepo vreme. Obiskovalcev je bilo veliko in bili smo zadovoljni.

Želim vam lepo sončno vreme, veliko obiskovalcev in še več uspeha pri delu.

Katarina Penko, 8. b
(November 2008)

Deveti razred

Zelene oči

Ne bojim se priznati,
na glas zakričati,
da ljubim te.
Veš ti,
veva oba,
da si nisva usojena.
Tvoj prvi pogled očaral me je,
v moje srce puščic sto zapičil je.

Brez tvojih oči ne morem zaspati,
z mislijo nate moram vstati.
Uročil si me,
zdaj odčaraj me,
poljubi me,
nase priveži me.

Tako lepo si zlomil mi srce,
da ni več občutkov,
ni več besed.
Moje telo otopelo je,
v večen hlad zavilo se.
Srce bi jokalo,
a solz ni več.
Vzel si jih ti,
ti in tvoje zelene oči.

Larisa Vičič, 9. b

Naši konstruktivistični poskusi

Vsekakor

Denarja ni.
Izgredi na ulicah prestolnic.
Odpuščaje delavcev?
Vsekakor.
Udobje bogatih?
Vsekakor.
Revščina, pomanjkanje.
Vsekakor ...
Zakaj živeti, se boriti?
Mogoče bo jutri boljše.
Mogoče ne bo.
Ljudje v negotovosti.
Vsekakor.
Le kje sem?
Kje živim?
Kaj se mi dogaja!?
Občutim krizo.
NE! Ne sedaj!
Ampak zelo kmalu.
Vsekakor ...

Špela Reberc, 9. b

Sredine ni

Veliki lažno svet rešujejo.
Spet. Spet stoletje dvajseto.
Zgodovina ponavlja se.
Denar. Reveži brez njega so,
veliki si ga na kupe grabijo.
Revščina, na drugi strani bogati so ljudje,
sredine ni, sredine ni.
Lačni lačni bodo ostali.
Bogati bodo kup povečevali.
Zmeda. Svet vrvi.
Vojno spet, kličejo podobe črnih silhuet.
Žene molijo za kruh, možje delati hitijo,
da otrok, zaklada ne izgubijo.

Larisa Vičič, 9. b

Tiktak

Kitajska ima človeške stroje.
Neumorne, pa še poceni.
Delajo, delajo, delajo,
kazalci se vrtijo.
Tiktak. Tiktak.
Smo uro bliže smrti, pogubi?
Sami sebe uničujemo.
Tiktak.
Zemlja je pokrita z veliko pajkovo mrežo.
Smo že kot sonce.
Svetilka pri svetilki.
Tiktak.
Prepozno bo.
Mlada dekleta temnijo svojo prihodnost.
Imajo svoje ideale.
Stradajo. Hujšajo.
Koščeno telo.
Revščina?
Ne. Hrana v smeteh.
Rešitev pri nekaterih je konec.
Konec vsega.
Tiktak.
Borza visi na nitki.
Delavci čepijo doma.
Bogati – bogatejši.
Revni – revnejši.
Tiktak.
Ozemlje države je kot svila.
Z vseh strani jo hočejo in jo trgajo.
Kazalci se vrtijo.
Tiktak.
In ti?
Zakaj ti sediš križem rok?

Helena Grbec, 9. b

Kljub vsemu sem srečna

New York. Tokio. Ljubljana.
Borza se lomi vsepovsod.
Posledice: banke propadajo.
Delavce odpuščajo.
Mnogi odstopijo s položajev.
Dolgovi vsepovsod.

Na klopi sedi nekdanji tramvajec,
odpustil ga je njegov delodajalec.
»Do kod teče zajec?«
»Do hrvaške meje. Naprej je zec.«
Ampak kje je ta meja?

Ločitev tu, ločitev tam.
Materina žeja po pravici,
skrbništvu nad otrokoma.
Mož iz nje izceja vse.
Hišo! Otroka! Ves denar!

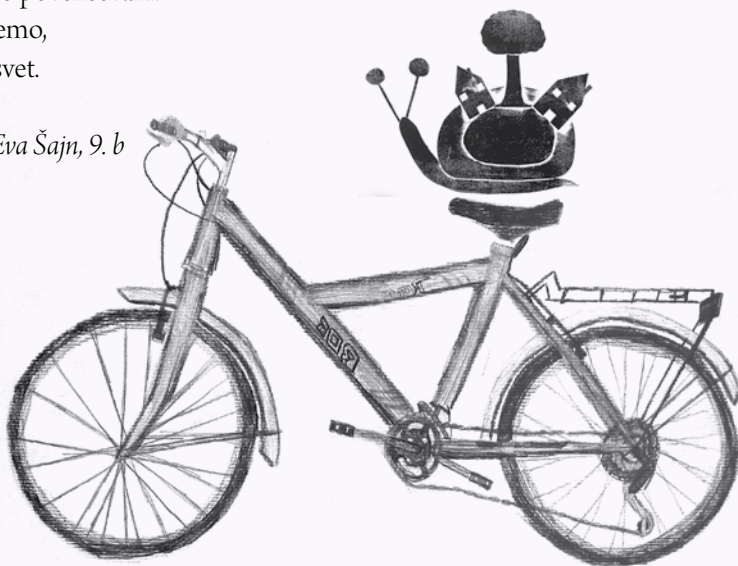
Sem največji klošar v Ljubljani.
Najsrečnejše bitje na svetu.
Malo je takšnih, kot sem jaz,
ki jim je vseeno za vse
in bodo nasmejani tudi na sodni dan.

Sandra Palcich, 9. a

Takšen je svet

Krivica.
Večna krivica,
ki nikoli ne izgine.
Lakota, vojne, pomanjkanje.
Propadanje.
Ljudje stavkajo.
Borze se zapirajo.
Ljudje umirajo.
Svet je poln nasilja,
ki nikoli ne izgine.
Ljudje še vedno nismo enaki,
eni manjvredni, drugi preveč vredni.
Toda vsi smo bili enako rojeni!
Nasilje v družinah narašča,
narašča kot vihar.
Borimo se za svojo zemljo
kot mati za svojega otroka.
Se vam zdi svet krivičen?
Prizadevamo si za boljše življenje,
a kaj, ko bo vedno tako.
Eni bodo ostali zgube,
drugi bodo poveličevani.
A kaj hočemo,
takšen je svet.

Eva Šajn, 9. b

Recesija

Hej! Stop! Recesija!
Kaj? Zakaj? Kako?
A je zelo hudo?
Včasih malo, včasih zelo.

Recesija sem ter tja,
od nikoder ni denarja.
A zakaj? In kako?
Nimam odgovora na to.

Enkrat pride,
drugič je ni,
a na svetu smo še zmeraj vsi.

Anja Hrvatin, 9. b

Lea Kezič, 9. a

Slika pripoveduje

Vidim del sobe. Okno je odprto, nebo je modro in po zraku letijo vrane. Sredi sobe stoji miza, za njo sedi dekle z oranžnimi lasmi in s pisalom v roki. Želela je napisati zgodbo, vendar ji nekateri književniki niso dovolili.

Najprej je k njej prišel France Prešeren, ki jo je prosil, naj ne piše o povodnem možu. Srečko Kosovel je želel, naj v svojo zgodbo vključi del pesmi Pa da bi znal. Pridružil se jim je tudi Ivan Cankar z željo, naj bi se v zgodbi pojavili njegovi Bobi. Potem je prišel še William Shakespeare, ki je deklici ukazal, naj ne piše o Romeu in Juliji, saj je že tako na svetu preveč nesrečnih ljubezni. Francoz Saint Exupery je deklici predlagal, naj v zgodbi uporabi misli iz Malega princa, saj smo ljudje že popolnoma pozabili gledati s srcem. K zmedeni deklici je prišel še Julij Cezar, ki ji je svetoval, naj napiše svojo zgodbo in naj se ne ozira na želje drugih. Za kaj se je deklica odločila, ne bomo nikoli izvedeli.

Jana Štemberger, 9. a

Zdi se mi, da ta slika predstavlja svobodo med štirimi stenami. Svobodo predstavljata ptica in okno, skozi katero piha veter. Deklica piše neko zgodbo, ki pa je odvisna samo od nje. Torej je svoboda lahko tudi med štirimi stenami, saj se deklica samostojno odloča, o čem bo pisala.

Špela Boštjančič, 9. a

Dekle se je priselilo v Slovenijo in ne zna slovenskega jezika. Sedi v sobi in se ga uči. Ponavlja o književnikih in njihovih delih. Da bi si snov lažje zapomnila, si predstavlja njihove podobe. A kaj se zgodi? Naenkrat opazi, da v sobi ni več sama, ampak da so se okrog nje zbrali ljudje, o katerih se je učila. Zelo se prestraši, vendar jo ustvarjalci pomirijo in kmalu postanejo prijatelji. Začnejo se pogovarjati o slovenski in tuji književnosti. Pogovor je tako zanimiv, da jih pride poslušat tudi ptica.

Maja Jenko, 9. b

Pri odprtem oknu Ančka piše zgodbo. Trudi, muči se, izbira besede, saj želi napisati najlepšo zgodbo. Z levega kota jo zamišljeno opazuje Cezar, ki sodobnosti ne pozna, o svojem času pa je že vse pozabil. Shakespeare ji pozorno gleda pod prste, da ne bi napisala drame in to mogoče še boljše kot Romeo in Julija. Srečko ji svetuje, naj piše samo o lepih stvareh, saj je na svetu že tako preveč groze. Prešeren ponavlja zgradbo soneta, saj bo zelo natančen pri šteju zlogov, če bo deklica slučajno napisala sonet. Cankar pa je prijateljsko razpoložen, ničesar ne preverja in ničesar se ne boji, saj ve, da se prava umetnost le v srcu rodi.

Matej Primc, 9. b

Slika mi pripoveduje o tem, da so se zbrali nekateri pesniki in dramatik. Gledali so skozi odprto okno in v svojih delih napisali, kaj so videli. Najbolj zanimive poglede so povedali deklici, ki jih je zapisala na bel list. Vse skupaj so poslali Leonardu da Vinciju, ki naj bi po njihovih napotkih naslikal sliko.

Uroš Primc, 9. b

Oglasi začaranih princev in princes

nastali po branju pesmi Svetlane Makarovič
Romanca o žabah

Sem žabec Filip, srednjih let, zelenolas in visok 5 centimetrov. Ne kadim, ne pijem ničesar, razen sveže potočne vode. Zelo rad poskakujem naokoli, še najrajši na kakšni skakalnici v mlaki. Rad hodim v opero, kjer veliko regamo. Sem živahne narave, zvest, napihnen, zjutraj večkrat zaspan ter zelo lep. Hodim na lokvanjske veselice, kjer preživim večino prostega časa.

Želim si najti žensko svojih sanj. Ko me bo poljubila, se bom spremenil v plavalasega princa in živel bova v mojem prečudovitem kraljestvu. Če je katera zainteresirana, naj pokliče na številko: 043-55-08

Anja Hrvatin, 9. b

Sem nekajmesečni žabec, ki išče princeso iz sanj. Sem precej postaven – dolgi kraki, dolg jezik in lepa zelena polt. Ukvarjam se s šivanjem lokvanjih listov, obožujem gimnastiko ter rad skačem prek trave. Pozor! Sem prvak v kvakanju ob sočasnem držanju kraka v zraku! Spoznaj me, ne bo ti žal!

Helena Grbec, 9. b

Sem mlado dekle s svetlimi lasmi in modrimi očmi. Vedno se mi nekam mudi. Že leta in leta hrepenim po pravi žabji ljubezni. Iščem žabca, ki se je zaradi brezpogojne ljubezni do mene pripravljen spremeniti v princa na belem konju. Če misliš, da si to ti, se oglasi pri vodnjaku točno ob polnoči. Čakam te tam.

Larisa Vičič, 9. b

Sem mlado dekle, ki si nadvse želi spoznati princa iz sanj. Visoka sem 168 cm, imam svetlo modre oči. Nekoč sem zmagala na lepotnem tekmovanju. Sem dobrega srca, delavna in poštena. Vse žabe, ki ste v resnici zakleti principi, se v petek popoldne oglasite na mojem gradu in dobile boste moj poljub. Tisti princ, ki bo name naredil največji vtis, se bo smel poročiti z mano.

Sandra Palcich, 9. b

Spoštovana moja srečna izvoljenka!

Iščem ravno tako, kakor si ti!

Sicer sem žabec – v vseh dobrih pogledih in pomenih – ampak to ni ovira.

Sem lepe zelene barve in imam tri lepotne bradavice.

Ti in jaz veva, da sem pravi zate (in ti zame, seveda)! Vedi, da te bom izbral!!!

Oglasi se na:

KRALJESTVO LEPEGA, PREČUDOVITEGA
IN POPOLNEGA ŽABCA

Pod lokvanjim listom 4 levo

3245 Spodnja Mlaka

Špela Reberc, 9. b

Devetošolke vam v branje priporočamo

Christina Kilbourne: Dragi Zaza

Knjiga je pisana v obliki dnevnika. Pripoveduje oziroma zapisuje jo v dnevnik, ki ga je poimenovala Zaza, Maxine. Dogajanje je sodobno, v ospredju sta dve prijateljici, ki si prek spleta dopisujeta s fanti. Pri tem pa nista preveč previdni, zato se zgodi nekaj hudega. Branje je poučno – izvedela sem, da ni varno dajati svojih podatkov in fotografij komurkoli na spletu. Nikoli ne veš, kdo je za ekranom. Knjigo priporočam vsem mladostnikom, ki ste veliko časa v spletnih klepetalnicah.

Valentina Benc, 9. b

David Belbin: Šola ljubezni

Tematika knjige je ljubezen med profesorjem in učenko. Njun odnos je tvegan zaradi razlike v letih, pa tudi zaradi moralnih razlogov. Zgodba spominja na Shakespearovo tragedijo Romeo in Julija. Primerna je za odrasčajoče bralce, ki se srečujejo z ljubezenskimi težavami in se s književnimi liki lahko poistovetijo. Ljubezen je čudovito čustvo, ki nas preplavi z nepopisnimi občutki in nas naredi srečne. Včasih pa je boleča in žalostna, da jo moramo pozabiti, a vseeno v nas pusti pečat.

Eva Šajn, 9. b

Stephenie Meyer: Mrk

Knjiga govori o mistični ljubezni med 18-letno Bello in vampirjem. Zgodbo spremljamo skozi Belline oči, vsako poglavje je kot nov izziv, knjiga je mamljiva in sla po nadaljevanju branja neustavljiva.

Lea Kezić, 9. a

Marinka Fritz-Kunc: Punčka v ogledalu

Zgodba, ki se pleče v štirinajstih poglavjih, opisuje sodoben problem – motnje prehranjevanja pri najstnicah, ki so obsedene z vitkostjo in telesno lepoto, kar jih privede do nezdravega hujšanja in bolezni. Če izluščimo sporočilo romana, se začnemo zavedati, da zunanja lepota ni vse, pomembnejše so človeške lastnosti ter medsebojni odnosi.

Larisa Vičič, 9. b

Marinka Fritz-Kunc: Kam gredo ptice umret

Roman je napisan po resnični zgodbi. Zgodbo pripoveduje Nina, dekle, ki opisuje preživljanje časa s svojo najboljšo prijateljico, ki je zapadla v svet drog.

Sporočilo te knjige je jasno: droge so smrt.

Špela Reberc, 9. b

Souad in Marie Therese Cuny: Živa zažgana

Knjiga je pretresljiv dokument o nasilju nad ženskami v nekateri delih sveta. Odkar sem prebrala Suadino zgodbo, drugače gledam na življenje. Ne morem si predstavljati življenja tistih deklet, vsega dela, ki ga morajo opravljati, zraven pa so lasane, pretepane, mučene.

Sandra Palcich, 9. b

Alan Gibbons: Zdrži!

V knjigi se prepletata zgodba 16-letnega Johna in življenje njegove prijateljice Annie, ki išče pravico zanj. John je bil drugačen od vrstnikov, bil je umirjen, ni imel prijateljev, rad je bral, pisal dnevnik, zato je bil večkrat tarča posmeha. Tudi od staršev ni bil deležen prave ljubezni, zato se je zlomil.

Odraščanje je težaven čas, še posebej za občutljive in drugačne.

Helena Grbec, 9. b

Ivan Sivec: Faktor X

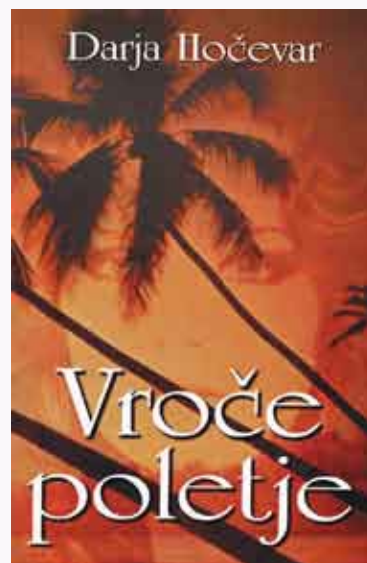
Knjiga s podnaslovom Izpoved naivne manekenke v ospredje postavi 18-letno Mašo, ki jo je manekenstvo spravilo na napačno pot in oddaljilo od družine, h kateri pa se po neprijetni izkušnji vrne.

Simona Urh, 9. b

Darja Hočvar: Vroče poletje

Najstniški roman o Rosani in njeni vroči poletni avanturi, ki se ne konča, čeprav zaljubljenca ločijo kilometri. Prava ljubezen vedno zmaga.

Anja Hrvatin, 9. b

Devetošolci nas zapuščajo

Moje šolanje na OŠ Dragotina Ketteja

Že je pred mano konec šolanja v osnovni šoli in nekakšen velik prehod v prihodnost. Še vedno nisem prepričana, kako bo.

Osem let šolanja je kar spolzelo mimo mene. Kot pesek skozi prste. Še vedno se živo spominjam prvega šolskega dne. Usedla sem se v prvo klopk k sošolki, s katero sva se v trenutku spoprijateljili. Spomnim se, da smo jedli torto. Nerada priznam, ampak meni ni bila okusna. To je bil prvi dan. Ostalih se le medlo spominjam. Vedno sem se imela lepo. Seveda nisem želela hoditi v šolo, kot noče hoditi večina učencev. Vendar, ko me ni bilo pri pouku, sem jo vseeno pogrešala. Človek se naveže na ljudi okoli sebe, na stavbo, okolico.

Ko sem prišla na višjo stopnjo, sem bila seveda zelo ponosna in sem rada povedala, da sem v petem razredu. Takrat pa sem se morala začeti tudi bolj pridno učiti. Starši so mi vsa leta stali ob strani in nikoli mi niso odklonili pomoči. Prav tako tudi učitelji. Vedno so mi nudili pomoč, če česa nisem razumela, in bili so zelo dosledni.

Najbolj pomembno mi je to, da sem v letih spoznala veliko ljudi in še več prijateljev. Zelo sem se navezala nanje. Seveda v prijateljstvu ne gre brez sporov in smo se tudi mi kdaj sporekli. Sedaj vem, kaj pomeni prijateljstvo, in vem, da bom ostala v stikih s prijatelji.

Pri predmetih in učenju nisem imela velikih težav, vendar sem kdaj dobila tudi slabo oceno. Spomnim se, ko sem dobila tri in sem bila zelo žalostna. Doma si nisem upala povedati. Vendar ko sem, se mi je odvalil kamen od srca. Starši se niso jezili, pomagali so mi.

Spomnim se, da smo s sošolkami nekaj ušpičile. Učitelju italijanščine sta dve sošolki namazali kljuko s šamponom. Smejale smo se kot zmešane. Hvala bogu, tudi učitelj je to vzel kot šalo. Sedaj mi je malo žal, da smo se norčevale iz njega.

Prihodnost. Vpisala sem se na klasično gimnazijo v Ljubljani. Seveda sem kot vsi drugi tudi jaz v strahu. Nisem prepričana, če sem se prav odločila. Ocene bom skušala čim bolj popraviti in pridobiti dobre. Prihodnosti si zaenkrat še ne predstavljam. Sicer je čudno, vendar se vidim le, kako bom na avtobusni postaji vstopila na napačen avtobus in se potem potikala okoli kot izgubljena ovca. Za življenje naprej nimam ciljev. Mogoče bi postala učiteljica ali pa bom pristala v politiki. Sicer je ne maram, ampak nikoli ne veš, kam te pot zanese. Ljudje le delno odločajo o svoji usodi.

Vsak človek je za nekaj ustvarjen. Ima misijo, da jo izpolni. Vsak človek bi rad bil izobražen, naj bo črn ali bel, rdeč ali rumen. No, seveda so tudi izjeme. Lepo je, ko nekaj veš in se s tem lahko pohvališ ali celo postaneš

slaven znanstvenik, pisatelj. Tudi vsak poklic ni za vse ljudi. Seveda si izbereš tistega, ki ti je v veselje. Vsak človek rad živi in dela, kot si je sam zamislil. Tudi jaz si to želim, prav tako kot vsi drugi.

Špela Reberc, 9. b

Ko sem bila še v vrtcu, sem imela osnovno šolo za nekaj svetega. Stavba je bila posvečen kraj. In vladala mu je ravnateljica s pomočnicami učiteljicami. Kot so one rekle, tako je bilo. Takoj pod njimi pa so bili še takratni osmošolci. Mogoče tudi sedmošolci, saj jih itak nisem nikoli ločila med seboj. V glavnem takoj pod učitelji so bili starejši učenci. Njih se niti pogledati ni smelo. Tako sem mislila takrat. Potem smo odrasli. Razred se ni kaj preveč spreminjal. Število učencev je nihalo med 20 in 22. Sošolke in sošolce sem spoznala, z nekaterimi sklenila prijateljstvo. Leta so tekla hitreje, kot da bi bila namazana. In že smo se znašli v devetem razredu, tik pred valetu. Na večino učencev se nisem preveč navezala in bolečina ob odhodu ne bo tako huda. Mislim, da niti šole ne bom pogrešala, saj bom lahko mimo nje hodila vsak dan na poti v gimnazijo ali pa ko bom tja peljala svojo mlajšo sestro. Ampak tako mislim zdaj. Večina odraslih pravi, da je bilo lepo v osnovni in da bi se vrnil, če bi se lahko. Verjetno bomo tudi mi tako pravili svojim otrokom, čeprav se tega še ne zavedamo. In prav tako si bomo želeli povratka v stare dni, ko nismo imeli skoraj nič obveznosti in je bil ves svet sijoč.

Sandra Palcich, 9. a

Poslavljanje

Spomini iz šolskih dni
me spremljajo iz vseh klopi.
Čas prehitro je minil,
a spomin v meni bo ostal.

Prijatelji, ki so me iz dneva v dan nasmejali,
učitelji, ki so mi ocene dajali
– vsi v spominu mi bodo ostali,
ko iz šole bomo se podali.

Veselim se novih dni,
a vseeno me bodo strahovi oblegali.
Želim si osnovno šolo končati,
a se še vedno želim tu smejeti.

Dolгих osem let smo pustili za sabo
in se podali v novo zabavo.
Vsak svojo pot bo našel,
po svoje bo odrasel.

Skupaj ostanimo povezani
še te zadnje šolske dni.
Roke skupaj sklenimo
in še malo uživajmo!

Eva Šajn, 9. b

Spomin

V iste ure smo pogled upirali
moji starši in mi vsi.
Isti stoli, iste table, istih besed je sto.

Prvi prijatelji, prve ocene, prva ljubezen.
Vse je še novo, vse neznano.
Osnovna šola je kot sneg,
ko zapade, veseli smo vsi,
čez čas navdušenje izzzveni.

Prihaja čas slovesa.
Vsak svojo pot bo šel.
A spomin bo ostal,
za vedno nas skupaj držal.

Larisa Vičič, 9. b

Šola

Pozdravljeni, učenci, šolarji,
kot izkušena učenka pišem vam zdaj.

Seveda sedaj nastal je problem,
ne vem, kaj naj napišem, kaj naj povem.

Kot prvo to, da šola je kul,
čeprav domače naloge dolgočasne so ful.

Lepo se je hvalit, da vsaj kaj znaš,
če za učenje voljo imaš.

Kaj tekmovanja, tebi so mar!
Važn' da za v šolo v naravi 'maš d'nar.

Veliko zamujaš, če za enko se kujaš.
Javi se za oceno, da ne zgleda ceneno.

Ti sam potrudi se, da bo vse OK,
da na koncu leta ne bo jok.
Uživaj v šoli, dokler se še lohka!!!

Špela Reberc, 9. b

Pred odhodom

Šola je nora,
tako so mi pravili vsi.
Ugotovila sem,
da sploh ni taka mora,
saj te veliko nauči.

Kmalu sem znala šteti do sto,
ena plus tri minus dve.
Po angleško: Hello!
Že minili leti sta dve.

Starejši smo bili,
višje smo prišli.
Vsega resnično nismo znali,
pomoč smo potrebovali.

Sedaj končuje zadnje leto se,
želimo si najboljše uspehe in želje.
Vsak odkorakal bo na svojo pot,
z veliko uspehov in,
upajmo, s čim manj zmot.

Helena Grbec, 9. b

Mi, devetobejevci

Če pobrskam po spominu,
spomnim se,
kako lepo smo se imeli,
kaj vse smo skupaj doživeli.

Ko smo se spoznali,
še majhni smo bili,
polni energije
tudi danes smo vsi.

Včasih smo se tudi sprli,
a mi se imamo radi,
pa naj karkoli se zgodi.

Mi smo pač mi.
Smo edinstveni,
kreativni, smešni,
smo vse, kar drugi ne.

To smo mi,
mi, devetobejevci!

Anja Hrvatin, 9. b

Konec

Končno smo dočakali
konec osnovne šole!
Vsi srečni in veseli,
bomo zapustili šolo.

Celih osem let
v šolo smo hodili,
se zabavali, učili
in na izlete hodili.

V prvem smo razredu
prijatelje spoznali,
z njimi osem let bili,
da sedaj se bomo razšli.

Valentina Benc, 9. b

Letos nas zapuščajo

Iz 9. a razreda (od leve proti desni):

1. VRSTA: Doris Nemec, Tjaša Počkaj, Špela Boštjančič, Jana Štemberger, Brikena Sopa, Nina Kaluža; **2. VRSTA:** Toni Šircelj, Gregor Šajn, Urban Fatur, Blaž Čresnik, Tomaž Povalec, Matjaž Tomšič, Sandra Palcich; **3. VRSTA:** Aleš Frank, Luka Tomšič, Urban Prosen, Amel Muhić, Miha Dekleva, Svit Laris, Jana Mikuletič, Lea Kezić, Polona Ivančič.

Iz 9. b razreda

(od leve proti desni):

1. VRSTA: Helena Grbec, Timea Jenko, Tea Gombač, Maja Jenko, Nina Bratovič, Valentina Benc, Simona Urh; **2. VRSTA:** Peter Smrdel, Luka Urh, Gregor Kruh, Klemen Boštjančič, Eva Šajn, Anja Hrvatina, Lea Možina, Uroš Primc; **3. VRSTA:** Matej Primc, Peter Nikolaj, Martin Humek, Martin Pirih, Andrej Prelog, Larisa Vičič, Špela Reberc, Jan Gombač.